

Jak to všechno začalo...

30. listopad 2012. (Pod)zimní pivo superteneráků, Pivovarský klub, Prágl. Ještě než vidláci zbořili Karlín a sebe, nahodil Fox myšlenku udělat nějakou pořádnou vejlet. A prej Bajkal. Jasný, vole, na to se napijem... Konec okolo sedmý ráno, někde na Žižkově, RUM... Pár dní na to přišel od Foxe mail, prej jestli si pamatujem, co že jsme to vymysleli. Všichni jsme si kupodivu vzpomněli, jen jsme do té doby stihli vystřízlivět a začli na to nahlížet realisticky: kolik si můžem vzít volna, kolik do toho vrazit peněz, ...?

Z původní opilý myšlenky tak začal krystalizovat reálný plán vyrazit na východ. Koncem roku Bonnyes zakládá fejsbůkový stránky tohoto podniku, tzn. jdeme s tím ven, začínáme to rozjíždět: víza, trasa, sponzoři... Nechceme z toho vyloženě komerční sračku, ale každé groš navíc se bude hodit. Po počáteční kalkulaci to u sebe vidim na nějakých sto litrů, plus-mínus.

Předpokládaná trasa vede přes Ukrajinu a Rusko do Aralsku v Kazachstánu. Odtud přes Uzbekistán do Turkmenistánu, kde se nalodíme na trajekt, a přes Kaspik se přeplavíme do Ázerbajdžánu. Pak Arménie a Gruzie, a přes Turecko domů. Vypadá to jednoduše. Jenže...

Je půlka ledna 2013 a my získáváme první informace k cestě. Potvrzuje se nám, že to vůbec nebude p*del. Hlavně zařizování víz bude rachot. Vzal jsem si je na starosti já, takže všechny detaily mam z první ruky. Ambasády nereagujou na telefonáty ani na e-maily, získané informace se diametrálně liší, ... No prostě bordel. Fox zkouší malovat trasu. Taky pěkná pakárna, páč mapy říkají něco, ale realita je jiná - hodně prozradí fotky v Gúgl ertu příp. Panoramio. Kolikrát je z toho člověku smutno, když vidí, čím by měl proždět. Bonnyes zkouší oslovovat sponzory. V průběhu zimy se k nám ještě přidává Lachtan, kterýho znám ze společného vejletu na Ukrajinu a do Rumunska. Jeho největší přání je dojecht do Stalingradu, teda do Volgogradu. Tak to hned zahrnujeme do trasy jako další z cílů.

V únoru se snažim sehnat nějaký mapy, ale není to jednoduchý. Hlavně Kazachstán a Irán dělaj problémy, páč podrobná mapa těchto států prostě není nebo jsem na ní nenarazil. Bonnyes přichází s informací, že by nám jeden člověk rád přispěl určitým obnosem na náhradní díly. Prej jen tak. Ty vole, je tohle v dnešní době ještě možný?! Snad to vyjde... V půlce dubna 2013 si na RBM rallye přetrhávám přední překřížený vaz v levém koleni. Jsem debil. Ale co naplat, rychle pod kudlu a co nejdřív začít rehabilitovat. Na doktory mám štěstí, jsou to capacity. Koncem června je koleno opravený a začínam se učit chodit.

V července se všichni 4 poprvé scházíme na Hracholuskách za Plzní. Já ještě o berlích, ale pokrok je výraznej. Dohodlo se pár věcí, něco jsme si vyříkali a leccos ujasnili. Plánovaná trasa doznala určitých změn, třeba jako že přes Kaspik nepoplujeme, ale objedeme ho přes Irán. Důvody jsou dva: 1. cena za trajekt se z původních 200USD podle načtených zkušeností dokáže vyšplhat až na trojnásobek a 2. trajekt jede, až když je plnej, takže čeká na zaplnění posledního fleku klidně i tři dny. To by nám ale už vypršelo azerbajdžánský vízum. Škoda, ale snad ten Irán za to bude stát!

Okolo půlky října jsme s Foxem dali do kupy finální podobu trasy. Přes 13.000 km ve 42 dnech, bez ČR je v plánu navštívit 15 států. Co z tohoto vyjde na konci po návratu domů, to nikdo netuší. Jelikož máme trasu komplet, a víme, kdy kde budem, je na čase začít s vybavováním víz.

S klukama jsme se dohodli, že si víza necháme zařídit od specializovaný agentury. Kontakt na agenturu jsem dostal od Poubese na promítání filmu z první rundy Around Africa. Pavel Opatřil ze spol. Moravia Contact nám vytvořil nabídku, která se neodmítá, takže jsme začli dávat do kupy potřebný doklady. S obrovskou pomocí pana Opatřila jsme dotáhli do konce vízovou proceduru,

co se vyplnění formulářů týká. Teda skoro-dotáhli. Ještě nám chyběl Ázerbájdžán. Nicméně pro ostatní státy bylo vyplněno dle požadavku, přiloženy fotky, kopie techničáků, potvrzení zaměstnavatelů atd. Všechno tohle jsem 16.12. předal náčelníkovi z MC, ten to zkontroloval a po Novým Roce začal jednat. My ještě musíme doplnit číslo cestovní pojistky a dodělat ten Ázerbájdžán.

Ještě ten samý den jsem dostal předvánoční dárek v podobě telefonátu od Roberta z JoKaRa, kde mám mašinu na servisu. A že prej hlava je v pejru. Vymláčený závity na sací vačkovéj hřídeli (všech 10 namísto jednoho, o kterým jsem věděl) + blbě zabroušený dosedací plochy ventilů, takže tím pádem i dobitý sedla v hlavě. Nicméně díky Radkovi z Duchcova se to – zdá se – vyřešilo vcelku rychle a „nová“ hlava je na světě. Radek ji pošle Robertovi, ten ji zkoukne a podle stavu si jí buď nechám a zaplatím nebo pošlu zpátky. Cena? 1.800 peněz za kompletní palici. Paráda!

Šťastnej novej rok! Kluci v JoKaRu mákli a mašina zase vrčí. Ještě prej nastavit karbce podle toho laďáku... Prdlajz laďák, to je origo, ale je rychlejš. No nic, zkusim sehnat nějakej lepší. K tomu ještě přestala fungovat zadní brzda, tak je pořád co dělat. Kauza „cestovní pojištění“ – záležitost, která nám každému pár nocí nedala spát. Všichni čtyři jsme pátrali, kde se nechat pojistit, u koho budou nejlepší limity a kterej ústav nabídne lepší cenu. Asi po tejdnu intenzivního zjišťování, pátrání, lítání a otravování máme kulový. Kazí to hlavně pojem zvanéj „rozsáhlé neobydlené oblasti“. Co to je, to si každý musí domyslet, nám to nikdo nebyl schopnej říct a všeobecný pojistný podmínky si hrajou na partyzány – zarytě mlčí.

Začátkem února přichází Vízový náčelník s blbou zprávou. Teda, voni blbý zprávy byly dvě, ale ta druhá ne zas tak moc. Totiž... Podle vyjádření cestovní agentury v Íránu, která zajišťuje číslo rezervace, je pro vytvoření čísla rezervace nutný mít zaplacenýho průvodce po celou cestu Íránem, pokud jedeš vlastním vozem. Tak jsme zase – stejně jako u pojištění – začali pátrat a otravovat. A výsledek? Na ho*no! Získaný informace si protiřečí, konzuláty buď neví anebo nereagujou na telefonáty/maily. Někdo tvrdí, že průvodce je potřeba, jinej zase že ne. Bych se pos*al... Koncem února je to jasný – plán B. Teda, vona ta situace s Íránem vůbec jasná není a právě proto jdeme do plánu B. Ten zní následovně: cesta tam stejná, tzn. Ukrajinou prolítnout, potkáme Stalingrad, Astrachaň, v Kazachstánu hned dolů na Uzbekistán, po Hedvábnej stezce do Tádžikistánu, přes Pamír do Kyrgoše a zpátky přes Almaty, Aralsk a Aktobe do Ruska. Je to vo fous delší, ale za to horší cesta. Bohužel musíme anulovat již hotový víza do Kazachstánu a pozvání do Ruska, takže na vízech ve finále moc neušetříme. A taky po vočku začínáme sledovat dění na Ukrajině, kde se pro-evropští místní začínají prát s pro-ruskýma místníma.

Přichází březzen a mašina je konečně komplet. Jako jo, ještě pár věcí chybí, ale je pojízdna a jede jak za mlada. Nová hlava, nový vnitřnosti karburátoru, novej vejfuk, nová brzdová pumpa, nový ložiska v kole. Na druhej straně řeším kraviny jako navigace vyskakující z držáku, prasklina na rámu, ještě bych chtěl převařit páky řadičky a zadní brzdy na sklopný... Taky se mi už v garage válí nový papuče, který bych si s sebou měl vzít. Jen nevím, jak je na toho mopedu přivázu. Stejněj rébus řeší i zbytek party :) Jelikož se v průběhu dubna Ukrajina se*e čím dál tím víc, rozhodli jsme se – jak říká Bonnyes – tý jejich soutěže neúčastnit. Místo toho pojedeme přes Bělorusko. Jedinej problém je, že bělorusové vyžadujou víza. Takže ještě poptat náčelníka, vyplnit formuláře a poslat je. A pak jenom držet palce, ať to stihnem. Mašina je připravená, zbývá dodělat držáky na pneu a vyměnit olej těsně před odjezdem.

Přichází květen a my začínáme nervóznět. Cestovní pojištění – máme, očkování – máme, moped v cajku – máme, peníze – máme (USD + ruský ruble), pasy s vízama – máme, atd. Tyvole, my

jsme snad připravený vyrazit. Teď začít s balením. Vytvořený hromádky musím přemístit do kufrů, ale předtím je potřeba seznam věcí ~~drobet~~ dost seškrtnat, páč bych se jinak nevešel. Když už se zdálo, že jsem sbalenej, zjistil jsem, že nemam místo na žrádlo co nám poveze Bonnyes. Takže znova...

www.supertenerere.cz

Polsko, Bělorusko, Rusko

Je 10. května, den nultej. Stojim na Rozkoši u recepcie a volam Foxovi, kamže mam píchnout moped a kam jít na pivo. Fox už tu je, Lachtan taktěž, jen Bonnyes zatím chybí. Asi ještě bouchá střechu. Přijeli se s náma rozloučit i kluci ze SuperTénéré fóra, tak se debatovalo až do noci. Mašiny jsou naložený parádně, ale ovladatelnost, zejména na místě, je úplně jiná než prázdnýho mopedu. No, na hovno. Ale na to si zvyknu. Páč musim. No nic, zejtra startujeme, tak dáme zopár piv a jde se do hajan... Budík v půl osmý, v osum česnečka, pak společný foto, rozloučení s lidma z fóra a STARTUJEM!!!

Před Náchodem bereme ropu a pak už jenom Polsko. Po celej den. Ze začátku se nám drobet splašil Lachtan, ale proběhla domluva a už to bylo dobrý. Cestovní rychlost cca 100 až 120 za hodinu, v obcích o něco nižší, sem-tam předjíždění přes dvojitou plnou, ale s rozumem. Polsko pěkný, šlápoty tu nejsou škaredý jako u nás, vlastně i docela pěkný holky to jsou. Kvalita silnic – řekl bych stejně jako u nás. Stejně tak benzín. Co mě překvapilo, tak na silnici není taková anarchie, jak se povídá. Řidiči ohleduplný.

Bivak rozbíjíme pod mostem asi 30km před Běloruskem. U nohou šplouchá řeka, nad hlavama jezdí kamióny – to se bude spát... Hledáme vhodný místo na zaparkování, já na počtvrtý. Bonnyesovi upad fichtl. Baštíme potravu od S-Gearu a musim říct, že fakt dobrý, Čertův kotlík nebo krutí nemaj chybu. Snad jenom Lachtana neoslnil jáhlovej náky, ale je to tím, že je mlsnej :) Nic, jde se na kutě. Je 22:40, a zatímco já smolím tohle dílo, Lachtan už začíná kácet stromy. Tak dobrou...

Vstáváme do deště. Balíme mokry stany, bereme nepromoky a valíme na čáru. Cestou Bonnyesovi dochází benzín, tak přelevná z kanystru. Na čáře je drobet zmatek: polskej celník nás pošle k bráně č. 8, kde nikdo neoperuje, to ale zjišťujeme až po cca půl hodině čekání. Potom to zkoušíme v pruhu pro vozidla EU, která do ty doby fungovala celkem svižně. S našim příjezdem přestává. Takže další půlhodina v p*deli, ale nakonec, po tradiční otázce na přítomnost drog v přepravě, jsme vpuštěni na Běloruskou stranu. A tady začíná ouřední šiml řehtat na plno. Slečna celnice nás posílá pro pojištění – 15 minut včetně vyplnění migrační karty. 20 minut pauza. Zařídít „vremenyj voz“ – nevím, co to je, ale půlhodina v trapu. Další pauza, další lejstra, další čekání. „Túto odevzdat, túto neztratit, alkohol vezete?“ Jo, si piš. Máme igelit od Štěpána. Chceš vychutnat? Pohledná celnice s díky a úsměvem odmítá a radši se zajímá o VINka našich mopedů. Ještě chvíle čekání a už jsme – po krásnejch 4 hodinách – v Bělorusku. Pořád chčije. V Brestu bereme ropu a taháme rozumy z místního mužika, co žil šest let v Olomouci.

Cesta Běloruskem je celkem stereotypní, země je placatá, všude samá rovná silnice, zatáčku potkáš sporadicky. O zábavu na následující dny se nám stará Lachtan tím, že na zatraceně kluzkým asfaltu skládá mašinu a zatraceně neplavno jí posílá do bezpečnostní zóny vedle silnice. Lachtan je jako zázrakem neponičenej, o to hůř je na tom jeho fichtl. Spásu nacházíme po hodinovým bloudění po městě Kalinkaviči – mužik Saša, motorkář tělem i duší, nám nabídne pomoc. Sehnal bydlení, pomohl svařit Lachtanovo kozí dech a ustájil naše stroje. Za to všechno si řekl pouhopouhou jednu korunu českou. Já a Fox jdeme bydlet a sušit věci, Lachtan s Bonnyesem dávají dohromady padlou mašinu. Do bivaku se dostávají asi ve dvě ráno. A propos – za jeden dolar dostanete cca 10.000 lokálních peněz. Za 100 dolarů milionářem snadno a rychle.

Ráno vstáváme v šest (+1h oproti ČR) a snídáme rýžovou kaši s rozinkami. Venku konečně sluníčko, tak snad se nám podaří uschnout. Od Saši vyrážíme asi v osum, na hranice s Ruskem přijíždíme v půl jedenáctý. No, na hranice... Běloruská strana nemá celnici vůbec a osazenstvo tý

ruský na nás při průjezdu jenom civí, nikdo nás nestaví. Asi bude celnice ještě někde dál po cestě, říkáme si. Jenže ani po 15-ti kilometrech nikde nic. Tak to otáčíme a jedeme se zeptat, kde že nám tu potvrdí výstup z Běloruska/vstup do Ruska. Jenže – oba státy prej mají nějakou bezcelní dohodu a tak nám nikdo razítko nedá. To samý mi potvrdila i paní na konzulátu v Minsku. Jediná rada, kterou jsme od pohraničnicků dostali, byla ta, že jestli chceme razítko jako potvrzení výstupu z Běloruska, ať si zajedem na hranice s Ukrajinou, tam že nám ho dají. Jeden z celníků díky vlivům alkoholu a gravitace padá z lavičky a hlavou si dává slušnou ránu do hlavy o železnou konstrukci přístřešku. Kolegové se mu kolegiálně smějous.

No nic, tak Rusko na podruhé. Welcome to Russia! První, co nás na Rusku zaujalo, byl neskutečnej bordel okolo silnice. Všude se válely odpadky, prázdný flašky... Druhá věc, co nás zaujala, je bordel na silnici. Blázinec. Už chápu ty destruktivní videa z Ruska na Youtube. Pak nás taky zaujaly všude přítomný obelisky, pilíře, patníky a já-nevim-jak-se-ještě-dají-nazvat-ty-kolosy-u-silnice oznamující změnu kraje/okresu. A moc pěkný baby tu mají! Bydlení bereme kousek od silnice na příjemným plácku. Teda – příjemným na první pohled. Při pohledu z blízka (na pohled druhéj) se dá snadno vidět ve stromě zapíchnutá injekční stříkačka, všude poházený prázdný flašky a je to oblíbený místo pro... No, prostě si sem místní jezděj zasouložit. Jeden takovej pár jsme z činnosti nechtěně vyrušili.

V noci byla neskutečná kosa, ráno jsme naměřili lehce nad nulou. Rychle se sbalit, lehce osušit věci, zajít do lesíka se vys*at a můžem ject. Na první pumpě Lachtan zapomíná batoh, tak se vrací asi pět kiláků. Jinak cesta moc neubejvá, je to celodenní šichta plná předjíždění a uhejbání autům jedoucích v protisměru. V Eletsu měníme dolary na ruble a já se dávám do řeči s párem, co na parkovišti u banky prodávají z cisterny kvas. Jsou vožralý a nedokážou pochopit, že jim nerozumim. Jakmile jim na jednu otázku odpovim, že nerozumim, ptají se hned na něco jinýho.

Za Voroněží potkáváme Jurije, motorkáře z Ukrajiny na V-Stromu, co se právě vrací z Pamíru. Jaká to náhoda! Z Jury taháme moudra, on nám dává svoje kanystry na benzín, my ho upláčíme čokoládou a samolepkou a děláme nezbytné skupinové foto. Okolo devátý večer místního času nacházíme parádní bydlení – krásnej rybník, kde kuňkají žáby. Rychle vybalit, postavit stany, nažrat se a vymyslet, co zítra, jak naplánovat cestu, aby došlo i na Lachtanem toužebně očekávaný Stalingrad. Ještě základní hygiena a jdeme spát. Ty krávy žáby řvou jak pitomý. To bude noc...

Vstáváme asi v sedm s tím, že nás čeká přibližně 400km do Volgogradu, pak nějaká prohlídka (Lachtanovo program) a odpol přesun za město. Piece of cake... Ho*no! Kilometry sice utíkají, ale před Volgogradem to začíná houstnout (doprava), a tak se m*dáme městem vstříc Mamájevově mohyle (Matka Rus volá). Musím říct, že to za to stálo, je to socha jako k*áva a je monstrózní. Lachtan k tomu vypráví historii bitvy o Stalingrad a my čumíme a hltáme každý jeho slovo. Další bod v navigaci – muzeum bitvy o Stalingrad. Nebyli jsme uvnitř a i tak (s pomocí Lachtanovo líčení historie) mam pocit, že bych se v tomhle městě v době bitvy nerad vyskytoval. Všechno bohužel kazilo příšerný vedro, navíc se nám daří uvíznout v koloně. Naštěstí... Ne, NAŠTĚSTÍ potkáváme lokálního šoféra, který nás přes jakýsi sídliště protáhl až k samému začátku kolony a tam nás vecpal do tý největší vřavy, kde se na dvaceti metrech sbíhá šest pruhů v jeden. Doprava v Rusku je prostě jiná a člověka to udiví. Teda, dokud si nezvykne – to pak jezdí jako prase taky. Vozovka široká sedm metrů? Nevadí, vytvoříme si pět pruhů... Pecka.

Po cestě dáváme šašlik, Lachtan k tomu přidává další porci historie bitvy o Stalingrad a Fox provádí pod zahradní hadicí základní hygienou. V šašlikárně neexistuje komín a že je eternit hořlavec, to buď neví anebo je to nezajímá. Bydlení nacházíme u Volhy (tyvole, to je šířka!).

Chceme dojezt až k řece, ale kvůli nějaký rouře napříč cesty to dál nejde. Ve vsi ještě kupujeme piva Baltika a hodnotíme zájezd. Zatím pohoda, snad to tak bude i dál. Pic.

Ranní výprava k řece ukázala, jak daleko od vody jsme spali. Vzdušnou čarou sice jenom 50 metrů, ale vejškovéjch metrů asi 30. Prostě utrženej a vymletej pískovej břeh. Každopádně, ty panorámata... Brzo ráno střelba směrem Astrachaň, ale všude horko jako karóva [rusky ‚kráva‘]. 40°C ve stínu... Podle místních je tohle vedro pro půlku května netypický, normálně tu bejvá asi o dvacet Celsiovejch stupňů míň. Dáváme šašlik před městem a jsme za atrakci. Na druhou stranu, pro nás je za atrakci slečna, co prodává ředkvičky. Všeobecně, ženský jsou tu krásný. Bydlení chceme najít za Aštrachaní, blízko Černého Jaru. Ale tyvole, město zase zašvíkaný, že umíráme my i motorky. Obrazně. A musím se přiznat - moc se řízení nevěnuju, páč ty ženský vokolo cesty, ty jsou... To smrdí bouračkou. Naštěstí všecko dopadá v pořádku a my nacházíme bydlení v deltě Volhy. „Za rohem“ bydlí trojice kluků, kteří na první pohled vypadají už mongolsky. Lachtana stáhnou o cíga. O cíga. O tři cíga! Při ceně 20Kč za krabku máček?! Drzost! Bydlení – všude suchý kozí/ovčí ho*na, takže bacha, kam padneš. Jinak krásně zeleno.

K večeri máme buřty, ale jako bonus se objevuje Vasilisa (žádná krysa, ale pěkná holka) a dává nám pytel ryb, ať si je vyvrhnem a upečem. První čudlu zpracovává sama jako ukázkou a další je prej na nás. Já si to troufl a musím říct, že čerstvě vylovená pečená ryba nemá chybu. Pokud není plná kostí, jako že ty naše byly, a pokud je pořádně upečená. Ty naše nebyly. Dáme zopár piv, zhodnotíme fotky a táhnem spát. Zejtra nás čeká Kazoš a s ním spojená tragická kvalita silnic. Snad se na „čáfe“ nic nepose*e... Nadmořská vejška: -21m.n.m.

www.superterno.cz

Kazachstán, Uzbekistán

Je 17. května, jsme tejden na cestě. Ráno balíme večer vypraný hadry, poklidíme po sobě a nabíráme směr Kazachstán. Ještě před tím nás čeká pěkný pontonový most za 50 rublů. Prej zákaz focení... Fotky jsme stříleli jak o závod. Hranice. Ruská strana proběhla vcelku rychle, dvě razítka a čau. Kazachstánská se trochu protáhla, ale hlavně kvůli vyřizování strachovky – místní povinné ručení. Hned za čarou si nás odchytily babky, a že prej vyměnit peníze. Jinak – pásmo mezi oběma celnicemi je asi 10km a v tom pásmu jsou i samotný vesnice.

Kazachstán. Kapitola sama. Silnice na ho*no, obrovský jámy v asfaltu, že i nezpevněná pista vedoucí po krajnici byla lepší. Nicméně jezdí po nich i normální tahače s návěsami. Jsme tu za exoty – všichni se s námi dávají do řeči, odkuda že jsme, kuda jedem, kolik má moped koní, jestli to má náhon na předek, jestli to jezdí na benzín nebo na naftu, kolik to stojí... Dobřej výslech. Bydlet chceme před Atyrau u jezera, který asi vyschlo. Prostě v ruský vojenský mapě je a ve skutečnosti moc ne. Nacházíme akorát kanál, kterej z jezera vylejzá. Nejdřív odkopat pár velbloudích ho*en, pak stopořit stan. Dolejváme olej, dobíjíme baterky do foťáků, organizujeme chaos v kufrech. Večeřím místní salámy a sejry. Maj je tu výborný. Jsme utahaný, tak okolo desátý večer jdeme chrápat. A propos – deset večer a teplota je 25°C. Přes den 35 ve stínu. Ale ani jízdou na fichtlu se neochladiš, je to jako když ti foukají fénem do držky. Samozřejmě nesmí chybět fotka s prvním velbloudem, co jsme potkali. V Čechách bydlím 3km od ZOO a na velblouda se jedu podívat do Kazoše...

Ráno se zdá, že vytoužený jezero v dálce vidíme, ale byl to jenom mlhovej opar. Cesta zpátky na hlavní je naozaj orgastická – rychlá pista, 80 za hodinu... Jen příčně vyjetý koleje jsou na <|. Po třech dnech čistýho nebe se začínají objevovat na nebi mraky. Že by déšť? Na oběd stavíme v šašlikárně mezi Atyrau a Dossorem a kluci mi tu nacházejí nevěstu. Pěkná kočka to je, ale sorry, musíme mazat, snad jindy. Cesta dál už není tak špatná. 100km/h je normální rychlost a ani moc netrefujeme jámy v silnici. Za Dossorem si nás nachází prudkej boční vítr a všichni klopíme motocygly i na rovinkách. A dokonce i na déšť došlo. Sice jenom na chvíli a teplota klesá na cca 25°C, ale aspoň nějaký osvěžení. Bydlení hledáme v Kulsary. Od místních nám byly doporučený 2 hotely - první jsme zavrhnuli kvůli blběj ceně, druhéj doporučeněj naopak zaujal (prej se tam koná svatba). Ještě než se pustíme do bydlení, Bonnyes vyfasuje od svatebčanek kus svatebního dortu. Večer trávíme nezbytnou údržbou mopedů (výměna brzdových desek, snížení hladin v karbecích, ...). K večeri zatím nejhorší šašlik, k tomu nějaký lokální pivo. Po večeri jdou kluci na cígo před hotel, já hlídám věci. Najednou se setmí, rozblíkájí se světla a začíná regulární disco. V hotelový restauraci. Hmh... Kluci se venku na cígu od místních dozvěděli, že vyzvat zadanou ženu k tanci je o kriminál. Ale jenom okolo města Kulsary. Takže nic, nějaký fotky, pár piv a radši táhneme bydlet.

Ke snídani ovesná kaše, chleba s máslem a poslední zbytek kafe z celýho hotelu. Naposled na dlouhou dobu civilizovaně vys*at, umejt a sbalit. Já ještě kontroluju brzdu na zadku a zjišťuju, že je bez tlaku. Tak rozebrat pumpu a hledat problém. S*ali jsme se s tím až do dvou odpol a ani neslíbila. Nezbejvá, než to sbalit a posunout se dál. Cestou vidíme dost velký množství rozs*ačkovanejch syslů, co nestihli přeběhnout vozovku včas. Samozřejmě potkáváme i nějaký živý, jak se líně válí u cesty a čumí na nás. Pak standardní počet velbloudů, krav, koní, ovcí a koz, dost z nich překáželo provozu.

Cestou stavíme u pár čajchan, ale musí se tam zouvat, tak to v jejich zájmu neriskujem a stavíme v šašlikárně kousek před Beyneu. Polívka super, ale hlavní chod se topí v omastku. Připomíná mi to Rumunsko před třema lety (v mastnotě tenkrát plavala i samotná mastnota). V Beyneu koupíme

vodu a pivo a už to hrnem za město najít bydlení. Silnice stojí za vyližzadek, tak to berem po vyjetej cestě, která lemuje silnici. „Silnice“ je panelová, místy ještě pokrytá asfaltem, čumí z ní kari síť a vlastně bych to ani silnicí nenazýval. Na konci města začíná lepší asphalt, tak se to dá drobet valit.

Bydlíme ve stepi, kde fouká tak silnej vítr, že co uletí, nedoběhneš. Dáme pár piv a jdem chrápat. Zejtra vstávání brzo, musím něco provést s tou proklatou zadní brzdou. Jak fouká silnej vítr, máme všechno od písku a to i včetně vnitřku stanů. Okolo nás běhají „zvířátka pro každý den“, ty šikovnější i ve stanech. Trošku nás vyplašila solifuga, která se nám motala pod nohama a nakonec se mi uhnízdila na předním kole. Pak utekla neznámo kam. Snad ji nemam ve spacáku. Boty jsem radši pověsil na zrcátka.

Balení stanů ráno probíhá ve stejně silným větru jako jejich stavění. Najíždíme na hlavní silnici, která po 50-ti metrech plynule přechází v šterko-písčitou cestu. A ta vede až na hranice. Kousek od startu dnešní etapy potkáváme muže a ženu – cyklisty, tak stavíme a dáváme s nima do řeči. Týpek je z Francie, baba z Kanady a jedou až do Číny. Klobouk/přilbu dolů.

Na hranicích je pěkněj bordel, a to hlavně co se odpadků týká. Bonnyes se jede zeptat, jestli nás pustí dopředu. Prej že jo, tak předjíždíme celou frontu. Ještě tam příběhne týpek, že prej „turisti“ a že tam čeká 4 hodiny a jak dlouho ještě bude. Pomáháme mu předběhnout celou frontu. Když jsme se s nim dali do řeči, zjistili jsme, že jsou to tři italové a jedou do Mongolska. Mají Iveco 4x4, pěkně vybavená kára. Byrokracie na KZ straně celkem OK, dvě okýnka, prohlídka zavazadel a za 30 minut hotovo. Uzbecká strana byla strašnej vo*er. Ukaž pas, dobrý, támhle jdi k vokýnku. U vokýnka kontrola pasu, fotka a razítko do pasu. Vyjdu ven a první policajt prej ukaž pas. Razítko máš? Ne? Tak támhle třetí vokýnko vlevo. Po deseti minutách ve frontě volá Fox, že prej mirační kartu. Tak zpátky dovnitř, vymalovat dva výtisky a zpátky k třetímu vokýnku v levo. Kde máš kopii pasu? Nemáš? Druhý vokýnko po levu! Hahá! Naštěstí mam kopie pasů i víz nás všech čtyř. Opět třetí vokýnko vlevo. A kopie techničáku máš? Ne?! Opět druhý vokýnko vlevo. S kopiema pasů i techničáků míříme k oblíbenému třetímu vlevo, kde už nás předběhli kolegové taliáni. Tak se s nima opět dáváme do řeči. Aspoň zabijeme čas, páč celník má evidentně času dost. Když konečně přicházíme na řadu, ještě není vyhráno, musíme celníkovi vysvětlit, jakou barvu mají naše mašiny. Jak zazní rachot razítek, je jasný, že je vyhráno. Podpis, sebrat všechny doklady, vzít mašinu na protidrogovou kontrolu (u mě se nekonala, celníka odbourala kdákající plastová slepice přikurtovaná k náhradní gumě) a jsme hotový. Na výjezdu z celního prostoru odevzdat papírek... Uzbekistán Vás vítá! Zařizujeme strachovku, místo jednoho dolaru nazpátek dostávám 2.500SOM. Tyvole, to budou počty! Měníme dolary a už to začíná. Od směnárníka (čti „černý trh“) si odnáším 140.000SOM v tisícových bankovkách. Štos, že bys s tím umlátil velrybu.

Je třeba pohnout, jsou tři třicet PM lokálního ZULU a zbývá nám 300km do Kungradu. Cesty hodně rozsekaný, většinou je lepší ject po okraji, kde je šterk, než po asfaltu, ve kterým jsou jámy, že bys do ní zalez. Potkáváme Zaka, the solo cyclistu, jedoucího z London do Vietnam. Foto, pokec, výměna suvenýrů (samolepka <=> vizitka), obdarování vodou a jídlem a ... Dojeli nás taliáni. Tak skupinovka auto-moto-kolo a jede se dál. Strašnou cestu střídá cesta ješt horší. Největší hrůza je ale to, že jedeme 300 kiláků furt rovně, žádná zatáčka. Jenom horizont, kterež hypnotizuješ a čekáš, co se za nim objeví. Pokaždý se objeví to samý nic, jenom další horizont 20km daleko. Kousek před Kungradem se nám nechce čekat na přejezdu, kde široko daleko není vidět vlak, kterež by se chystal project, tak ho za břinkotu červenejch světel zdoláváme. Několik místních se svezlo s náma. Tankujem do plna už za tmy a za ještě větší tmy nacházíme bydlení ala 60. léta na venkově. Baňa, večere, tureckej záchod a jdem chrápat.

Další den snad bude pohoda, jenom 100km a pak zrzavý lodě u Muynaku... Lachtanovi se to zdá nudný, tak si na mopedu nachází prasklej monorack. Rychlá domluva – Fox a Lachtan jedou vařit, já a Bonnyes jedem směnit dolary na Somy, koupit vodu a chleba a sehnat motocyklovej olej. Až na to poslední se nám – s většíma či menšíma obtížema – daří. Směna peněz – pani na bazaru nás posílá do banky. Hlídač v bance povídá: „Túta banka nemění, musíš do centrální.“ Centrální banka prachy taky nemění, maník v bance doporučuje jít na bazar (čti „černej trh“) a tam si směnit. Je to bez ověřování totožnosti a navíc je tam lepší kurz než v bankách. A to výrazně. Děda, co nám na bazaru nakonec prachy vyměnil (děcka, já su milionář – za 400USD jsme dostali 1.192.000SOM), nám pomáhá zajistit i chleba i vodu. Jenom ten olej se nedaří sehnat. No nic, jedem za klukama, tam se domluvíme.

Lachtan už má dovařeno, tak dáme čaj, zabijeme konzervu s masem a mizíme z města směr Muynak. Jelikož nás odbočka poslala špatným směrem, na čtyřproudovce využíváme pruh vyhrazenej k otáčení. Ze začátku cesta dobrá, ale čím blíž k Muynaku, tím je asphalt horší. Město Muynak vypadá, že jim tam celoročně řádí pouštní bouře. Ani motorky tam moc nevidají, zato moskvičů je tam snad tři a půl milionu. My jedem za město za zrzavejma loděma. Hned za posledním barákama jsou mezi dunama vidět dva vraky. Lachtan s Bonnyesem k nim zkouší dojecht, ale zapadají, písek je moc hlubokej a mašina těžká. Já s Foxem to zkoušíme object, ale taky zapadáme. Každopádně lodě jsou fantastický, prolezam to snad hodinu a cvakam fotek jak japonskej turista. Kde se vzala, tu se vzala, z pouště (bejvalýho dna Aralu) přichází kráva. Asi nějaká pouštní verze. Zkoušíme dostat fichtly z písku a valíme o pár set metrů dál po silnici k vyhlídce s památkem a informačním tabulema. Následky katastrofy Aralu jsou nedozírný a neuvěřitelný. Písek se táhne až za obzor, voda v nedohlednu. Dalších 35 tisíc fotek a jedem zpátky do města na šašlik. Napotřetí nacházíme funkční stravovací zařízení. Dáváme džus s vodou, čaj, polívku a vyjídáme všechny pirožky. Ještě pytel sušenek, pak jahody velikosti jabka a perem to pryč na východ, kde chceme u řeky Amu-Darye najít bivak. Za vesničkou Politau končí silnice srázem do vyschlýho koryta řeky. Já s Lachtanem zkoušíme „přebrodit“ na druhou stranu, jestli cesta někam pokračuje. Jo pokračuje. Tak zase zpátky přes písečný koryto, za dva a gazuj! Bydlení nacházíme za 1+, stačí odkopnout kraví hovna a můžem stavět stany. Cestou k bivaku způsobuju dopravní kolaps na mostě. Kolapsu se účastní mimo mě asi deset dětí, místní jedinec na sajdě IŽ a osel v púlce vozovky.

Další den začínáme „brodění“ Amu-Darye a pak nás čeká docela brutální offroad pískem. Místama dost na srdíčko, jen tak-tak vydechávám dvě krizovky, kdy řídí mašina mě, a ne já jí, jak tomu obvykle bejvá. Pak už rozbítej asphalt, míň rozbítej asphalt a jsme v Chimbau, kde okoušíme tankování z plastovejch kanystrů. Bereme jenom 10 litrů, v Nukusu musí bejt lepší a levnější, říkáme si. Prdlajz. Sehnat v Nukusu benzín je neuvěřitelněj problém. Posílají nás od čerta k ďáblu, až potkáváme maníka, co nám benzín nabízí. Smlouvání proběhlo písemnou formou na zaprášený skla jeho auta. Cena nic moc a kvalita pofiderní. Ale co, lepší než drátem.

Ještě před sháněním benzínu jdeme na jídlo do jedny místní – řekněme – restaurace. Sezení parádní, jídlo super a lidi opět zvědaví. S majitelem probereme všechny témata od ekonomiky přes náboženství po rodinný stavy. Ještě se zastavujeme v internetový kavárně, kterou provozuje mladší bratr majitele restaurace, a zkoušíme hodit nějaký fotky na fejsbuk. Daří se na potřetí – přeci jenom, wokna XP v ruštině, klávesnice v azbuce a osekany práva uživatele. Poděkujeme, rozloučíme se, zařídíme zmíněnej benzín a už tmy valíme za Nukus hledat bivak. Chvíli tápeme, ale nakonec se svolením jednoho místňáka bivakujeme na jeho louce. Já si ještě při hledání bivaku dávám nechtěně první bláto tohoto tripu a jdeme stavět stany. Během toho se u nás zastavil majitel louky i se stařešinou. Sotva jsme dostavěli stany a uvařili čaj, přijíždí malý Daewoo

a z něj vylejzají dva týpci a že prej jsme v příhraničním pásmu s Turkmenistánem a že to nejde. Tak mu vysvětlujeme co a jak, a najednou je s ním řeč. Dozvídáme se, že sloužil na Libavě, zná Olomouc atd. Ale i přesto, aby dostal své povinnosti, opsal si naše SPZky, že to po něm možná ráno budou chtít jeho šéfové. Snad nebude problém. A ještě se dozvídáme, že jsem měl kliku, že mě při mém vejletu do bláta nikdo nezastřelil. Okolo uzbecko-turkmenský hranice je na UZ straně 15km široký, hlídaný pásmo. A ještě týpek povídá, že nás nahlásil někdo z místních. Hezky udáníčko za tepla. No co, uvidíme na hranicích, jestli nás pustí ven. Zejtra 500km sprint do Buchary.

Vstávání, balení, pokec s majitelem louky. Všechno ve zrychleném tempu, páč potřebujem vystartovat co nejdřív. Čeká nás dlouhá štreka do Buchary, takže máme zábavu na celý den. Rozbitej asphalt střídá pěkný silnice, čtyřproudovka plynule přechází v tankodrom... Jediný zpestření po cestě je to, že krajina okolo už není jednolitá plocha, ale je mírně zvlněná a objevujou se první kopce. Bonnyes se na jedne pumpě ptá, jestli mají benzín. Maník se rozesmál a povídá: „Benzín? Ten v Uzbekistánu není!“ A že všechny auta, co na pumpě čekají, jezdí na plyn. Když stavíme na další tankování, dozvídáme se, že sice benzín mají, ale pro změnu jim nejde elektrika a že musíme počkat deset minut, než jí pustí. Na pumpě se dáváme do řeči s belgickým párem. Jedou se svojí Toytou do Pamíru, kde chtěj navštívit lidi, který tam potkali před dvěma lety, když projížděli Pamír na kolech. V Buchaře nacházíme luxusní hotel, takže se zkusíme rychle zcivilizovat a jde se na jídlo. Jde s náma i Kosťa, kluk z Jakutsku, co v Uzbekistánu pracuje. Taháme z něj moudra o Rusku a Uzbekistánu. Nemá tu moc kamarádů, tak je za naší společnost rád a dokonce za nás platí útratu.

Po snídani je v plánu prohlídka města, resp. jeho historickýho jádra. Jako jo, Buchara je město nádherný, minarety, medresy, pevnost Ark... Všechno tohle ale kazí všudypřítomní prodavači všeho možnýho i nemožnýho a pověstnej uzbeckej smysl pro pečlivost. Na medrese ze 16. století je satelit, po památkách jsou natažený dráty s elektrikou/internetem. Opět potkáváme Italy, resp. jejich Iveco 4x4. Koupíme nějaký suvenýry, ať nám doma věří, že jsme tu byli. Stavíme se taky ve výrobě koberců a živě sledujem, jak holčiny jeden peršan štrikujou. Rychlostí jeden centimetr za den, celý koberec 8 až 9 měsíců. Radost se dívat, jak jde holkám práce od ruky. Čas letí, musíme mazat na hotel, ještě nás čeká přesun do Samarkandu. Cesta byla neuvěřitelně unavující, navíc se o mě úspěšně pokouší s*ačka a horečka. Radost! V Samarkandu nacházíme pivovar Pulsar, kde nás přivítá kluk z Čech Bonnyes zvoláním „Tyvole, nazdar, klucí český“. Pivovar má českého majitele, sládkují tu kluci z Čech a další češi tu staví fabriky. Domluva je jasná: sehnat bydlení, zaparkovat fichtly a zajít s klukama ochutnat Pulsar. Já bohužel zůstávám na hotelu, je mi fakt na ho*no. Padám a usínám...

Dopoledne máme chvilku čas, tak probíhají menší opravy. Bonnyes náhodou objevuje prasklinu na rámu a zrovna v místě, kde to obvykle u Supertenek praská. Jelikož mašiny dostaly v Kazoši a Uzbeku strašný štosy, není se čemu divit. Já pro jistotu rám taky zkouknu, taky nacházím prasklinu a taky v tom „oblíbeným“ místě. Jako bonus nacházím další pukaneč na podsedlovce, hned za svárem, co mi tam před odjezdem vytvořili klucí ve Škodovce. Takže je to jasný, bude se vařit. Bohužel z hotelu nás vyhnali, že už maj na dnešek plno. Nicméně nám se to podařilo zařídít znamenitě. Pomohli nám klucí z pivovaru, spát můžeme v areálu. Tam navíc můžeme mopedy rozebrat a nechat zavařit, a jako bonus bude i kompresor na přezutí. Bohužel svářeč bude až v pondělí, takže musíme všechno připravit pořádně, ať se po svařování ničím nezdržujeme.

Bonnyes opět ladí karbce, nějak blbě mu to jede. Při opravách slyším randál, tak se otočím a vidím dva uzbeky, kterejm z paletáku spadnul štos palet. Nechávám práce na fichtlu a pobaveně sleduju, jak okolo toho neštěstí chodí a snaží se palety poskládat. Od kluků pivovarských se

dozvídáme, že pracovní morálka uzbeků je všeobecně na draka a aby něco udělali, tak nad nima musíš stát s klackem v ruce. Sládek Jura nám zajišťuje možnost sprchy. Tyvole, to byl punk! Tmavá místnost, jenom malinký vokýnko u stropu, světlo žádný. Ze zdi kouká shluk trubek různých průměrů, na nich dva otočný kohouty – jeden na regulaci teplý vody, druhej na vodu studenou. Horká voda jde regulovat jenom binárním systémem teče/neteče, takže jsem hned opařenej. Po spuštění tohohle stroje na vodu se celej systém trubek začne třást, vydávat zvuky jak z hororu a v náhodných intervalech chrlit vodu. Hajzly jsou už jenom turecký. Večer na jedno do putyky, druhý s sebou k mopedům a spát. Dneska poprvý pod širákem.

Ráno vstát, co nejvíc se pobalit a už přichází „Supersvarčik“ a jde se na věc. Bonnyes je zavařenej snad za minutu, já za minut pět. Kluk je borec. Ještě nahodit patky na ráfek po včerejším přezouvání, zkontrolovat tlak v pneu a dát mašiny do kupy. Jura nám zajistil boršč v místní kantýně, čímž samozřejmě nepohrdáme. Po jídle dobalit, rozloučit se, vys*at se (řídkej případ s hustým běháním dohnal i zbytek bandy) a odjezd. Plán je dojecht k čáře s Tádžikistánem. Cesta je dobrá, děr v asfaltu málo. Potkáváme kluky z Anglie na mašinách. Jeden z nich hodil tlamu a zničil GoPro, druhej má s*ačku a horečku – veselá parta jako my. Fotím typickej vlakovej přejezd sovětskýho stylu – masivní železnej práh vyklápějící se proti směru jízdy. Zaručeně pomáhá.

www.superteneré.cz

Tádžikistán, Kyrgyzstán

Přivohejbáme plán a koketujem s myšlenkou přejít do Tádžiku ještě dneska. Jenže Bekobod je přechod pouze pro místní, tzn. pro uzbeky a tádžiky, ostatní mají smůlu. Další přechod blízko je Bostan, 40km. No nic, zkusíme tam dojezt a uvidíme. Přijíždíme se soumrakem okolo devátý. Přechod jede non-stop, tak začíná válka papírů. Asi jsme bojovali zdatně, páč slyšíme lahodnej zvuk razítek. Ani nechtěli deklaraci peněz, takže jsem ty dolary schovával do krku řízení zbytečně. Kontrolor zavazadel ještě vysíá, že prej všechno z kufrů ven, ale vysvětlujeme mu, že na něj se*em, že to nebudem vykládat do prachu a vody. Dal si říct, taky pomohlo zakdákání plastový slepice, takže mizíme z Uzbekistánu a jedem na tádžickou stranu. Ta probíhá v naprostým klidu. Sice tam asi hodinu strávíme, ale aspoň máme možnost vysondovat, jak to v Tádžiku funguje. Bum razítka, podpis a jedem. Welcome to Tadjikistan! Půl jedný v noci. Spaní hledáme poslepu v polích kousek za hranicí. Opět širák.

Po probuzení využíváme tureckej hajzl v polích. S*ačka je, zdá se, na ústupu. V prvním, větším městě – Khojand – měníme prachy, kupujem sváču a berem benzín. Jelikož je horko, jedem za město Kayrakom k přehradě. Ta nám vyráží dech. Jezero po pravej ruce je jak Makarská Riviera, na devíti hodinách to zase vypadá jak v Pokladu na Stříbrným jezere. Dáváme offroad a jsme u vody. Myjeme se, pereme, svačíme... Idylku naruší až místní rybář, ale je s ním fajn pokec a i nás zve, ať u něj zůstaneme přes noc, že nachytá ryby a ondatry a uděláme žranici. Sorry, není čas, Dušanbe volá. Škoda, ty ondatry měl určitě moc dobrý... Stavíme se na polívku a já společně s Foxem ku*víme Bonnyesovo víčko od nádrže. Nakonec i tahle kravina měla happy-end, na rozdíl od objednání balené vody k obědu. Ani na potřetí to kluk nezvlád. Bonnyes ještě dostává poučení od místního brouka pytlíka, že nemá kouřit, když stojí blízko benzínu. Radši padáme. 38°C, výška 1400m.n.m., uvidíme, co bude dál. Dál bylo to, že teplota klesá na 17°, výška roste ke třem tisícům a kopce okolo jsou fantastický! Tunely sice tádžici udělat umí, ale odvětrání nebo souvislý osvětlení jim nic neříká. Jako bonus protejká tunelem potok. Rachot! To je slavnej Anzob tunel – 6km ve tmě, vodě, smradu a kraválu se prozatím stává největším punkem zájezdu. Na úplný dno naopak patří cikáni, který se v dalším tunelu chovali jako nechvalně proslulá odnož z Chánova. Jinak super – hory překrásný, vlevo skála nahoru, vpravo skála dolů, svodidla výjimečně, jeden rozsekanej kamion napravo, ovce za zatáčkou, smrdící brzda, netáhnoucí motory... Bydlení hledáme u řeky až po tmě.

Za ranních paprsků zjišťujeme, kde že jsme to vlastně spali. Sám nevím, co to mohlo bejt, ale všude písek, halda šutrů, k řece dva metry betonu dolů, jak molo ve Slovinsku. Nejspíš jsme bivakovali na nějaký stavbě. Jelikož už jedeme na výpary, bereme na nejbližší pumpě 5 litrů ropy a jedem do Dušanbe shánět olej do fichtlů. Na bazaru se nám daří potkat motorkáře, kterej nás doved do motoservisu, kde si sám nechává opravit motocygl čínský provenience. Servisák Andrej je rus a je hodně v pohodě. Oleje má mnoho, tak šup na to. Bonnyes si spolu s výměnou oleje stříhne i vyčištění a seřízení hladin karbeců, i já mrknul na trysky, filtry a hladiny, páč mi moped jede taky nějak divně. Nic ale špatně nevypadá, takže je to nejspíš špatným benzínem nebo nadmořskou vejškou.

Když už dáváme mopedy do kupy, přijíždí dva motorkáři z Ruska, že prej jedou z Pamíru. Ten je po nedávný přestřelce pro turisty opět zavřenej, ale oni to objeli. Zaplatili si gruzavik, naložili fichtly na něj a strážní post objeli, tudíž je nikdo nezastavil a nevrátil zpátky. A jako bonus jsou prej zavřeny oba přechody do Kyrgystánu. No bude to ještě zajímavý... Platíme za olej, loučíme se a vyrážíme směr na východ. Ještě nabrat ropu doplna + 5 do kanystru a může se ject. Hory okolo cesty jsou zase fantastický, jenom stěží se věnuju řízení. To samý i vesničky, kterejma projíždíme. Dneska nájezd nic moc, nějak se nám zpoždění oproti plánu navyšuje. Spaní u řeky vedle M41,

tzv. Pamir Highway. V noci jezdí okolo hodně aut a osvětlují skalní stěnu na druhém břehu. Spím pod širákem, tak mam parádní letní kino.

Spalo se nádherně, řeka hučela, vítr foukal jenom lehce a žádný „zvířátko pro každý den“ mě nepokousalo. M41 je napůl asfalt a napůl štěrk. Jede to pěkně, jen obrovský stáda ovcí a koz jdoucí na pastvu nás brzdí v letu. Přijíždíme k odbočce do GBAO, je tu policejní post. Tady potkáváme německý pár cyklistů, které vrátili, že je Pamír uzavřen. Hmh..., takže fakt je neprůjezdný. No nic, my chceme na Karamyk... Aha, ten prej je zavřenej taky. Co teď? Volám na konzulát v Astaně (společný pro KZ a KG), tam ale nemají aktuální info. Ještě zkusím cestovní agenturu v Dušanbe, tam se dozvídám, že jediná možnost, jak se dostat do Kyrgoše, je přejít na severu Tádžikistánu. Rychlá domluva a obracíme to zpátky na Dušanbe. Ještě pár fotek s kolegy-cyklisty z Říše a valíme. Začíná poprchávat, našťěstí jenom krátká přeháňka. Offroad je parádní, jenom zase ty ovce/kozy to kazí. Před Dušanbe dáváme gábl. Fox s Lachtanem jedou do centra (vařit nosiče resp. koupit zrcátko), já s Bonnyesem máme na starosti najít bydlení. Úkolu jsme se zhostili s bravurou, první hodinu jsme prochrápali. Cestou ještě kupujeme vodu, sušenky a chleba. Dostávají nás místní policajti: přes všechna varování, které jsme na cestě dostali, jsou absolutně v pohodě. První hlídka mastí karty na dělicím pásu, druhá nám mává, když na 40ce jedeme 90. Korunu tomu nasazují maníci na mýtné bráně. Nejdřív „odkuda?“, pak na sebe hulákají „Praga, Praga“ a nakonec ohýbají závoru, abysme mohli bezplatně project. Spaní bude v komplexu s bazénem, dáme zopár piv, šašlik se salátem, Lachtan opravuje zrcátko a – jelikož jsme na cestě už dlouho – řešíme ženský. Místní i ty český/slovenský.

Použiju slova pana Komárka: „Chčije a chčije.“ Provazce vody, hadry, který jsme večer rozvěsili na usušení, jsou durch a žádnéj náznak zlepšení počasí viditelnej není. Navíc pan domácí nás natáhnul, že prej snídaně není v ceně „komnaty“, ikdyž večer tvrdil něco jinýho. Syčák... Sbalit, vlítnout do nepromoků a nabíráme směr Anzob tunel. Motorkám se moc nechce, my cítíme, jak nám vlhne oblečení. Přichází tunel, zase punk jako k*áva. Smrad, kravál, louže že bys Kamaz schoval... Nahoře je celejch 7°C a chčije a chčije. Po průtrži se na silnici sype kamení takovým způsobem, že místama to je jenom stěží průjezdný, kolikrát sesuvy i vidíme a ujíždíme před nima. Šutry na cestě jsou velikosti medicimbalu. Do toho samozřejmě déšť, kosa, protijedoucí kamazy, v pravo svíslá stěna nahoru, vlevo rokle i s rozbitým čínským shackmanem. Lachtan použil v SMS označení „hardcore“, Bonnyesovo nejpoužívanější slovo bylo „typí*o.“ Zdoláváme i druhý sedlo, ale chčije pořád. Až po sestupu k 1200m.n.m. se počasí lepší a začínáme osychat. Já ještě naposled fotím v dálce Pamír, Bonnyes rozebírá rozetou fotoaparát. Dopřejeme mu důstojnou smrt, zakopem ho v horách. Stavíme na šašlik kousek za Khojandem. Majitel šašlikárny se jmenuje Gafur. Jelikož se blíží nepěkná bouřka, domlouváme se s Gafurem, že u něj na zahradě budeme bivakovat. Nemá s tím problém, naopak se o nás úžasně stará. My sušíme hadry, co nám zvlhly a řešíme, jak zejtra, kam a kudy doject. Na dobrou noc pucujeme piváky.

Loučíme se s Gafurem, fotíme se s jeho ženama a dcerama, a vyrážíme na Isfaru. Za Isfarou by měl bejt přechod do Kyrgoše. Najít se nám ho daří až na podruhý. Poprvý jsme si zajeli asi 16km, správná cesta vede pěšinou mezi barákama. Na celnici jsme všehovšudy strávili 1 hodinu, žádný problémy ani na výstupu z Tádžiku, ani na vstupu do Kyrgoše. První problém se vyskytnul na hranicích uzbecký enklávy, že prej turisti neprojdou. Ještě chvíli se snažíme překecat kluky kyrgyzstánský, ale žádnéj výsledek. Takže se vracíme do Batkenu a hledáme novou cestu, která by měla vést do města Oš. Nová cesta ještě není komplet, takže prvních 20 km krosíme po šotolině. Pak už je asfalt parádní a my letíme kyrgyzskou krajinou. Stavíme se na čaj, ale šéf čajchany (nebo kdo to vlastně byl) je natolik zvědavěj na naše výdělky, že rychle dopíjeme, platíme a jedem dál.

V Oši jedeme okolo monstózní sochy soudruha Lenina. A prej že je v Ječný... V Oši je! Jelikož se rychle stmívá, zkusíme hledat bydlení. První pokus končí neúspěchem v podobě plotu na konci vsi, druhý je ale parádní. Sjíždíme do pískovny a s hlídačem domlouváme, že tu přechrápeme. Maník není proti, a tak mjííme fadromu nakládající písek na Kamaz, kličkujeme mezi krávama a stavíme stany vedle transformátoru. Pěkně hučí, sem-tam zabublá. Bonnyes znovu schazuje nádrž a řeší karbce. Nachází drážky na jehlách, snad je to příčina jeho (a asi i mejch) problémů s netáhnoucí mašinou. Držim mu palce, dopíím čaj, chvíli nechtěně „tancuju“ v kravích ho*nech a jdu chrápat.

Den dětí slavíme tím, že po domluvě necháváme Bonnyese samotnýho, páč mašinu opravil víc, než by si představoval a ta mu přestala ject. Až to dá Bonnyes dokupy, objedne kopce a potkáme se v Kazachstánu. My tři jsme si stanovili cíl v podobě jezera Song Kul, který leží ve výšce asi 4000m.n.m. Cesta k němu? Mazec. Nejdřív v Ozgenu volí Foxovo navigace nejkratší cestu a ta vede cestou-necestou. Moje navigace pro změnu signalizuje polohu mimo cestu, prostě blbě zkalibrovaný mapový podklady. Pak se motáme Jalal-abadem, abychom nakonec našli vytouženou cestu na Kazarman. Pánové ve vesnici za Jalal-abadem ukazují cestu a povídají, že prej asfalt bude. Asfalt byl asi 20km. Pak plynule přechází ve štěrka a cesta se začíná zvedat. Čeká nás sedlo ve vejšce okolo 3000m.n.m. Ze začátku to jde rychle, postupně ale s rostoucí vejškou klesá teplota i kvalita cesty. Navíc mi mašina přestává táhnout od volnoběhu, tak je potřeba to točit nad 2500ot/min, Jedu první, tak mi zvolené tempo vyhovuje. Přichází pár úseků, kdy se z řidiče stávám divákem, zejména dva výživný blátivý úseky mi dávají dost zabrat, ale zvládám to bez pádu.

V dálce vidíme zasněžený vrcholy a těší nás, že tam nemusíme. Tam by to asi nebylo úplně příjemný. Krátká pauza na focení/cígo a jedem dál. Čas letí. Pomalu nám ale začíná bejt jasný, že zasněžený vršky jsou to naše sedlo. Nejdřív sníh na mezích, pak v pangejtech a nakonec i na cestě. Do toho potoky vody v kolejích, ale nic to nevadí, louži mam v botech už pěknou chvíli. Byl to masakr, stálo nás to spoustu sil, ale sedlo jsme dobili. Nedá mi to a z čerstvě napadeného sněhu dělám kouli a už jí metam po Lachtanovi. Přijíždí Fox, fotíme. 1,8°C, silnej vítr, mokro v botech, sněhová koule letící po Foxovi... Krásnej Den dětí.

Je na čase se přehoupnout na druhou stranu pohoří. Cesta dolů taky nic moc extra, ale je lepší než ta nahoru. I je tu míň bláta. Dostáváme se na úroveň 1200 metrů a teplota je už příjemnější, 12°C. Cesta se mění ve štěrkopísek, místama to valím i 120. Říkáme si, co jsme to za borce, že jsme projeli sedlo, ale to samý zvládli místní ve starej audině nebo (kdysi naleštěným) chevroletu. Ty auta tu musí bejt neskutečně dobitý, když mě roleta na cestě vykloubila navigaci. Chrápat dneska budeme u řeky, ale je špinavá, takže na hygienu zase dlabu. Jenom tradiční očista: ruce, zuby, oční víčka. Ještě píšu Bonnyesovi, jak ten je na tom, ale nejdřív se mi zpráva nechce odeslat, páč nemám moc signálu, a pak mi ani nepřišla doručenka, že Bonnyes zprávu obdržel. Uvidíme zejtra. Jestli se ozve. Musí.

Bonnyes se v noci ozval, že mašinu spravil (v p*deli byly komínky, který jsme společně objednávali u Keda, takže očekávám, že u mě taky budou ve stejnej p*deli) a je nám v patách. To byla ta dobrá zpráva. Ta blbá je ta, že chčije a já mam mokry všechny věci, co jsem si večer rozvěsil na uschnutí. No co, pobalit a jedem vsťříc dalšímu dobrodružství. Šplháme zase do kopců. Fox hází mrchu, odnesl to levej kufr a podstavec plexi. Rychle polátat kufr, stříbrnou páskou pořádkovat trsátka z masky a valíme dál. Jestli včera byla teplota u nuly, dneska se dostáváme pod nulu a i regulérně chumelí. Jsme durch, je nám zima a já, jelikož přes zachumelený a zamlžený brejle nevidim na cestu, sjíždím z cesty, házím mrchu a prorážím kanystř s benzínem. Snažíme se vytejkající benzín rychle přelejt do nádrže, bude se ještě hodit. Konečně

se dostáváme na souvislej asfalt. Ten nás dovede až do města Naryn. Cestou ještě potkáváme cyklistu z Anglie, jak v chanci vede bycygl ověšený brašnami. Stavím u něj a ptám se, jestli můžu nějak pomoci. Má proraženou přední plášť, takže bohužel. Aspoň mu popíšu cestu přes sedla, jede opačným směrem než my. Na jezero Song Kul kašlem, jsme na dně. V Narynu bereme ubytování v privátu za 750 lokálních peněz, včetně snídaně. Umejt, nažrat, kouknout na zprávy (zejtra má zase chcát) a pomalu do pelechu. Ještě stačím prohrát souboj se zásuvkou, masivní jiskření mi dává najevo, že si telefon nenabiju. Píšu Bonnyesovi, jak je na tom, ale zpráva opět nedoručena...

Bonnyes se pořád neozývá, začínáme bejt nervózní. Přes noc nám většina věcí stihla z větší části uschnout, ale boty máme všichni mokré. Ani bych se nedivil, kdyby z nich vylezla žába. Balíme, uklízíme po sobě a vyrážíme směrem k jezeru Ysyk-Kul na severovýchodě Kyrgoše. Čeká nás ještě jedno sedlo nad 3000m.n.m., konkrétně 3030 metrů. Asfalt se ztrácí kousek za městem, ale nám to nic nevadí, naopak si cestu užíváme. Mává na mě policajt, abych zastavil, že prej letět 110 na 40ce se nemá, ale gesto pro zastavení proved tak ledabyle, že na něj se*u. Stavím až o pár kilometrů dál, páč je mi kosa, tak přibaluju další vrstvu. Dokonce lence poletuje sníh. Při zastávce Fox zjišťuje prasklý nosiče kufrů. Stáhnul to kurtou a valíme dál. Posledních pár set metrů před sedlem je už jenom bláto, takže gazovat a držet si palce. V sedle je nádherně, ikdyž frochu fryšno. Ani nejde popsat ta úžasná scéna pod zasněženými vrškama a azurovou oblohou. Zaplácáme kartu foťáku pár desítkama fotek a začínáme klesat na druhou stranu kopce. Drobet to kulim, a tak mam bláto i na brejlích a na zádech. Z bláta přechází cesta ve štěrku a ze štěrku v perfektní asfalt klikatící se podél řeky. Letíme 120 a jen-tak-tak, že nedrhneme loktama či přilbou o betonový svodidla. Vypadá to, že jsme dojeli studenou frontu, ve které jsme včera zdolávali kopce a přes noc stačila poodběhnout na severovýchod. Naštěstí se cesta stáčí okolo krásného jezera Orto Tokoy a na nás tak spadlo pouze pár kapek, odhadem 35. Bydlet budeme v luxusním hotelu Sary-Oy, i wifi tu mají. Fox jede vařit lešení, já s Lachtanem lovíme večeři v magazínu naproti a snažíme se naladit cokoliv funkčního v televizi na hotelu. Večeře ulovena úspěšně, televizi jsme bohužel nepřepřali. Fox se vrací ze svárky o 2000 SOM a krabku cigaret lehčí, ale je zavařené a to je hlavní. Večer ještě zajdeme na pivo a boršč vedle do café. Všechno probíhá v pořádku až do chvíle, kdy dýdžej v koutě začne zpívat karaoke. Sice zpívá pěkně, ale v prázdný putice to působí hodně levně. Levně to ale jenom vypadalo, páč na účtě se nám objevila položka „mjúzík“. 3x25 SOM. K tomu ještě 10% dýško. No, ještě že se tu už nevokážu. Ikdyž, na tu servírku bych se ještě přišel podívat. Naházet nějaký fotky na fejsbuk, zkontrolovat novou verzi Internetu, vys*at, umejt a u vysílání pravoslavného TV kanálu Sojuz se snažíme upadnout do komatu. Bonnyes furt nic, zpráva pořád nedoručena...

Snídáme Lachtanovo favorizovanou rejžovou kaši. Jelikož se Bonnyes pořád tváří nezvěstně, začínáme jednat. Fox volá na konzulát do Astany (společně pro KZ i KG), aby poradili, jak postupovat. Podle jejich rady míříme na místní stanici milice (policajti) a snažíme se vysvětlit náš problém. Sotva to vysvětlíme jedné uniformě, přichází jiná ruka zákona a prej „odkuda?“ Trpělivě vysvětlujeme situaci a když to vypadá, že začnou něco dělat, začínají po nás vyžadovat vysvětlení ve psané formě a navíc v azbuce. Huhl... Nakonec se nám daří je ukecat, že to může bejt anglicky a překladatel jim to přeloží do řeči místního kmene. Takže zasedám ke stolu a na prázdnou áčtyřku vysvětluju situaci. Sám si tvořím hlavičkovej papír, když se ve dveřích objevuje překladatel. Odhadem je mu tak 14 let, ale dá se s ním anglicky domluvit na slušnej úrovni. Ještě policajtovi půjčuju SD kartu z foťáku, chce si vytisknout fotku s Bonnyesem. Jelikož neumí s PC, musím mu fotku otočit a oříznout sám. Až budu velkéj, chci operační systém v azbuce. Během těchhle procedur stále zkoušíme Bonnyesovi volat, když tu najednou je číslo dostupný a i zprávy jsou doručeny. Po chvíli se Lachtanovi daří dovolat se Bonnyesovi. Je v pořádku, jen měl rozbitej

telefon. Ten nám ale dal, syčák! Takže vyplňuju další prohlášení, tentokrát že se kamarád našel a to předchozí prohlášení ať zahodí. Úleva jako sv*ňě. Plni radosti vyrážíme za město k jezeru Ysyk-Kul. Rybník jak k*áva a bílý hory kolem dokola. Namlátíme další desítky fotek a jedem směrem na Biškek. Úsek dvaceti kilometrů za městem je v rekonstrukci, tak si pěkně zakrosíme, zbytek je zase parádní asfalt, kde letíme jak utržená vráťeň od stodoly. Potkáváme kluka z Anglie, jede na starým XTčku a veze svojí ženu, holka původem z Pamíru, napůl afgánka. Nádherná baba, oblečená spíš na didžinu než na motorku. Chrápem u vody, žáby zase řvou...

Začínáme den excelentně. Já nemůžu nastartovat, mam vybitou baterii. Moped stršíme z vršku a už vrčí. Sotva vyjedem od vody na hlavní, Lachtan objevuje prázdný zadní kolo na svém fichtlu. Takže nás čeká naše první návštěva vulkanizacie. Kluci v servisu mají zouvačku, takže během chvíle je rozebráno a kouká na nás skříplá duše a sekunduje jí utrženej ventilek. Duše vyměněná v cukru-letu, já si ještě necham překontrolovat tlaky v kolech, ať nejedu po ráfku. Na můj dotaz, jestli se tu dá koupit „cézetka“ Kyrgoše, dostáváme rovnou 4 reklamní samolepky. Za opravu si kluci nic neřekli, tak jim aspoň uděláme tržbu nákupem oleje, poděkujem a jedem dál. Stavíme v Kara-Bulaku, potřebujem cíga a nějaký souveniry. Cíga máme, ale pro suvenýry musíme na bazar. Po chvíli pátrání máme pár magnetek, ale pohledy se zdají jako „mission: impossible“. Posílají mě od čerta k ďáblu a zase zpátky. Na ulici povídají, že prej bazar, na bazaru (mimochodem, mraky pěkných bab) že prej počta, na poště mě posílají do Biškeku. Ještě se snažim ptát různě na ulici, ale skoro hodinová pátračka vychází vniveč. Atkritky něť. Nic, jedem na čáru.

www.superteneb.cz

Kazachstán, Rusko, Bělorusko, Polsko

Na čáře je to mazec, hlavně kazašská strana. Nás pouštěj dál, ale v zamřížovaným „kotci“ pro pěší to vypadá jak fronta baníkovců na Letnej. Turniket, za ním dvacet metrů kotec, v něm chaos a miliarda lidí, každej minimálně tři a půl tašky s čímkoliv. Na custom control je vidět něco jako náznak fronty, ale její funkci to postrádá. Nás našťestí posílají dopředu, že prej „turist“. Asi kouzelný spovíčko, páč nás fakt berou přednostně. Takže migrační karta, vyřídít papíry k motorce, prohlídka zavazadel předčasně ukončená kdákáním slepice a hurá do Kazoše. Kyrgyzská strana byla snad za pět minut, kazašská tak hodku a půl. Trošku prostoje, ale žádná zbytečná buzerace. Při čekání se Lachtan ptá kyrgošskýho celníka, jestli nesjou v Kyrgoši povinný přílby na motorku. Jo, jsou. Na dotaz, proč je teda nikdo nemá, odpověděl celník, že jsou drahý. Na kazašske straně nás zaujme Mercedes Sprinter, ve kterým je naloženej červenej Swift. Napsaný to nevypadá nijak zvláště, ale pohled na to byl děsivej. Spát budem u Tarazu, u řeky Talaz. Odkopáváme pár ho*en, ale jinak za 1. Chybí jen ty palmy, který Fox považuje za nutnost k pořádnýmu bydlení.

Po probuzení následuje lehčí enduro vložka a jedem na Šimkent. Měli bysme mít dost času na prohlídku města, tak snad bude i jinej zážitek, než jen celej den dřipět na mašině. Trocha motání okolo Tarazu, trocha offroadu na rozestavěnej silnici a trocha placení pokut za předjíždění v zákazu. Klucí policajtský evidentně chtěli prachy, jen se o ně báli přímo říct. Ukecali jsme to na přijatelnou mez (10\$ za hlavu), ale Lachtan po kontrole zjistil, že nedostal zpátky řidičák a techničák, takže naháníme policajty. Dojeli jsme je asi za 10km a jejich reakce byla, že se s náma musí vyfotit. Přijíždíme do Šimkentu, míjíme kolonu asi 10-ti mercedesů, v jejímž čele jedou policajti a z amplionu na náskřiči: „Americano?“, „Germania?“ My jim posunkama naznačujeme, že ne. Bydlení jdou hledat Lachtan s náčelníkem Foxem, já hlídám mašiny. No, hlídám... Spíš chrápu na mašině, jsem tak za atrakci a mraky lidí si mě fotí, a hlavně čumím po místních holkách, který jsou nádherný. NÁDHERNÝ! Hotel zvenku vypadá lehce jako Chánov, uvnitř je to o něco lepší. Umejt, převlíknout a na jídlo/pivo. Přijíždí Bonnyes, rádi ho vidíme živýho a zdravýho, i nějaká slza proběhne. Jídlo, pivo, pivo, pivo a je večer. Když nevyšla Alma-Aty, tak zapaříme v Šimkentu. Baby tu maj neskutečně nádherný. Dáváme zopár piv, zopár stakanů vodky, opět zopár piv, Fox hledá peněženku a klíče od komnaty. Peněženku má v kapse a klíče v hotelu na recepci. Tancujem, paráda, tam bylo živo. Jenom ženský se stydí a moc s nima není řeč. Nic. Sifon. Dva. Jdem chrápat.

Probouzím se oblečenej a obutej, prostě jak jsem z putyky přišel, tak jsem upad do komatu a spal. Ke snídani všemi oblíbená rýžová kaše a vyrážíme na bazar. Jeden velkej mumraj hlav, mraky lidí, mraky pěkných bab. Nádherných bab. Trička Adidas, telefony Samsung i Sanxng, výrobky od firmy s nenakousnutým jabkem ve znaku, autorádia Pioneeir a JVQ a miliarda dalších věcí. Jenom pohledy kazachstánu a kazašskej metal tu nemaj. Lišák se jde vys*at, dle jeho slov prej docela punk. Jdeme na hotel, cestou procházíme rozestavěným chodníkem, a ačkoliv bude fungl, bude stát za ho*no, páč je o 20cm nad okolním povrchem a navíc je zvlněnej jak horskej potok. Balíme se a vyrážíme. Stavíme se na pumpě pro ropu (odkuda?, kuda?) a pak na jídlo v restaraci, kterou včera Bonnyes při toulání Šimkentem objevil. Tyvole, takový baby, to snad není možný. Zvlášť ta černovlasá ve žlutejch šatech. Přečkáme 2 bouřky, fotíme se s obsluhou, fotíme si tu ve žlutejch šatech, jak se fotí u našich mopedů a letíme směr Kyzylorda. Ukazatele značí, že do Samary to máme 2126km. Moc hezký. Neskutečná scéna: v obci, čtyřproudovka, policajti měří rychlost, a 15 metrů za nima se v rychlým pruhu páří dva osli. Policajty to nezajímá, věnujou se svýmu radaru a nám se smějou, že se musíme oslům vyhejbat. Bydlení hledáme za městem Turkistan. To co jsme našli, bylo 1+. Sice žádný palmy, ale zato neskutečná krajina (minioáza, tůň, zeleno) a neskutečně skvělí lidi. Policajt, doktorka, právnička, mraky jídla, pití. Vodka tekla

proudem, pivo bylo, my dotlačili igelit... Koncem večera jsme s drugama řešili, jak v Kazoši nelegálně prodat mercedesa přitaženého z Čech. Úžasná družba s úžasnýma lidma. Proto cestujeme, abysme tohle zažili.

Bonnyes dostává budíček od vožralýho Kazacha, kterej sem přijel s kámošema zapít 31. narozky a nový auto. Budil ho klepáním na hlavu. To bylo ku*ev! Naštěstí kazaši měli dost, takže rychle vytuhli a my se mohli v klidu vyspat z kocoviny. Přijel se na nás podívat místní kluk, přijel na koni, oblečeněj do módních jeansů, telefon HTC. Nebo jeho věrná kopie. Kopie kopie. Lachtan se fotí na koni, kluka fotíme na Lachtanovo fichtlu. Já nemůžu nastartovat, tlačíme. Stavíme se pro benzín a vodu, na Lachtanovo fichtl si usedá pěkná baba s pěknějma... řekněme, očima. Fotíme si jí. Jedem po čtyřproudovce, tak to kulíme 120. A nepochopíš, v rychlým pruhu se pasou koně.

Brzdíme na oběd a hned přijde žebrák a natahuje ruku. Bonnyes ho vyp*čoval hodně rychle. Obsluha tragická, navíc se Bonnyes znova nasí*á při placení - holky si místo kasírování hrajou s telefonama. V Kyzyl-Ordě vybíráme tenge a jedem dál. Začíná offroad. Údajně 50km. Nejdřív vyjetý koleje v asfaltu, pak asfalt končí a dál je štěrk nebo feš-feš. Neskutečnej pohled na kamiony, jak se tímhle bordelem proplejtaj. Potkáváme dva kluky z Británie, jedou na mašinách do Magadanu. Jednomu z nich ukradli v Kyjevě mašinu (Suzuki DRZ-400), tak si koupil nějakou čínskou je*ku, X-Ranger. O kousek dál stavíme u mostu, že pod nim přečkáme bouřku. Staví u nás dva srbové na baworech. Masňáci touratešácký :) Zapršelo a z tragickýho feš-feše se stává ještě tragičtější bláto. Pro nás žádněj extra problém, stačí nezpomalovat, ale chudáci kamioňáci. Nechtěl bych z bláta vyprošťovat naložený Volvo s návěsem. Při stavbě stanů u potoka nás přepadává solidní bouřka. Kamiony se plácají blátem okolo až do noci.

Obloha vymetená, všechno suchý včetně stanů. Bálíme a přes zákaz vjezdu vjíždíme na nově postaveněj asfalt. O kousek dál už rozestavená silnice definitivně končí, pokračuje už jenom ta pěkná. I přes Foxovo předpověď jedeme opět proti větru. Krajina okolo je pořád stejná – step, písek, sem-tam velbloud nebo kůň, jinak nic. Silnice je perfektní, tak se snažíme urvat kilometry, co to jde. Projíždíme okolo Bajkonuru, ale ze silnice není téměř nic vidět, jenom pár satelitů (parabol) a v dálce něco jako odpalovací rampy, ale mohly to bejt klidně sloupy s elektrikou. Město Aralsk míjíme, páč Bonnyes s Lachtanem přešli odbočku a já s Foxem jsme je dojeli až za 50km a vracet se nám nechtělo. Od anglantů, co jsme je potkali včera, jsme se stejně dozvěděli, že rezatý lodě jsou až asi 70km od města. Letíme dál, tankujem u hodně pofiderní stojánky. Stojan neexistuje, benzín jede ze sudu do plastovejch 10l kanystrů a z nich přes PETku a silonky do bandasek. Na dně je kanystru pěkněj bordel, snad tam zůstany i po natankování. Jsem zvědavěj, co to pro nás „pumpař“ namíchal. Kéžby aspoň 80ka a bez vody... Bonnyes chce probrat ze stereotypu Lachtana a tak mu dává nažrat prachu. To zase byly výrazy. Ačkoliv jsme plánovali bivak poblíž řeky Uzgen, bydlet budem v dunovým poli. Cestou k bivaku v hlubokým písku odkládám mopedu, naštěstí v nulovej rychlosti. A to byla vlastně i příčina držkopádu. Chrápat jdeme asi v jedenáct místního času, ale venku je pořád drobet světlo. A ku*evsky tu žerou hmyzáci. Jsou jich tu mraky. A mraky jsou tu hlavně kobylek, nebo co že to vlastně je za „zvírátko pro dnešní den“.

Drobet adrenalinu hned po ránu – výjezd z dunovýho pole. Lachtanovi upad moped, jinak bez problémů. Na prvním tankování se všichni kromě mě nasí*ají na obsluhu: pompař, jakmile uvidí v hrdle nádrže benzín, vypíná stojan a nechápe, že ještě chceme motorkou zatřást a benzín v nádrži skládat. Jako jo, napoprvý to pochopim, nezná to. Ale tyvole, po třetí a furt nic?! Pořád to vypíná. Já to dělám fikaně, hrdlo nádrže zakrejuvám rukou, takže i když se snaží čučet a natahuje krk jak žirafa, vidí kulový a já naskládám benzín až po hrdlo, bez nadávek a s úsměvem. Valíme to jednotvárnou krajinou, kde nic není. Ale fakt nic. Už chci odsud... Stavíme ve městě v magazínu

pro nějaký jedlo a sotva chcípne fichtly, je u nás obecní opilec. Jé, a jak ten byl neodbytný! Zachránila nás jedna místní pani, která ho drapala a odtáhla pryč. Tak my taky radši fofrem pryč, než se opilec vrátí. Na další pumpě se dáváme do řeči s maníkem, co byl za sojuzu v ČSSR, že prej osvoboditel. Stejně tak jako on, málokdo je schopnej pochopit, že v osmašedesátém nebyl nikdo z nich osvoboditel, ale okupant. Konečně Aktobe! Jako první hledáme bydlení. To se přes menší bloudění daří a my se tak můžem zase v klidu vys*at a umejt. Taky potřebujem rozstřílet nějaký prachy a koupit olej na dolítí. Taky se stavíme na kafe, ale podnik je až moc nóbl, tak dopíjíme a jedem hledat redakci týdeníku Diapazon. Od kamaráda Standy jsem dostal úkol předat dárek jeho kamarádce, Natálii. Když jel Standa před lety s přáteli přes Aktobe, Natalia s ním a jeho kumpány udělala rozhovor pro týdeník Diapazon, pomohla jim sehnat bydlení a provedla je městem. Kluci o cestě vyrobili DVD a to jsem měl Natálce předat. Nata toho hned využívá a dělá s námi fotky, že prej budem v novinách. Taky přichází její kolega Yaroslav, tak je oba berem na mopedy, odvezem je k nám na hostel, hodíme se do gala a jdeme se mrknout do města a zkusit sehnat něco k jídlu. A hlavně k pití. Jelikož máme dobrej čas, můžem si drobet vyhodit z kopejtky. Nata s Yardou nás provází městem, zažíváme i jízdu městskou hromadnou dopravou. Sedáme si na zadní čtyřsedadlo, které je oproti ostatním vyvýšené, a jsme za exoty. Stavíme u šašlikárny, už nás tu čeká Natálky kamarád Saša. Dáváme pivo Praga, maso, pivo, pivo... Do toho debatujem o naší cestě, o Kazachstánu, o životě... Přichází Irina, Naty kolegyně z Diapazonu. Okolo půlnoci už nám nechtějí nalejt, tak berem petky s pivem a jde se k nám na hostel. Na baráku máme pěknou afterpárty. Holky se snaží uvařit pelmeně, ale sporák je proti. Asi ve čtyři ráno seanci rozpouštíme, holky ráno musí vstávat do raboty. Tak to jim nezávidim. Spát jdu až za regulérního světla, ještě před tím ale dojíždím polosyrový pelmeně.

Vstávám a drobet mě tlačí hlava. Po sprše kocovina ustupuje, tak posnídáme a balíme se. Ještě zajíždíme do Kol Avta, obrovského bazaru s autopříslušenstvím. Bonnyes potřebuje ještě jeden litr oleje a taky kupujem sprej na řetěz. A když už tu jsme, kupuju si ještě samolepku Kazoše, kterou jsem už cestou do UZ koupil nám všem, všichni si jí nalepili, ale já jí ztratil. Asi vítr jí odfouk. Taky vybíráme poslední tenge, kupujeme jídlo a pití a jedem se rozloučit za Natou k ní do práce. Loučení nemam rád, je to pro mě vždycky hrozněj moment. A zvlášť tady v Aktobe, kde nás Nata po jednom večeru bere jako starý známý. Je to prostě další skvělej člověk, kterýho jsme měli možnost poznat. Takže poslední foto, pusu, obejmout a jedem, nebo budu brečet. U kruháče na výpadovce z Aktobe směr Oralsk ještě letmo zkouknu letadla vystavěný za plotem, naberem ropu a už zase polykáme kilometry. Krajina se opět mění, teď už konečně máme okolo sebe zeleno a sem-tam i nějakej ten kopec. Chrápání budem mít u řeky. Z původního 2- se postupně dostáváme na konečnejch 4-. Že voda je hnus fialovej a všude bodlák, to bych přežil, ale tyvole těch much! Mraky mrňavejch mušek, který vlezou do ucha nebo nosu, nedá se před nima schovat, nic proti nim nepomáhá... Zdatně jim sekundovali komáři. Bonnyes osvobozuje koně, kterýmu domorodci svázali nohy, aby nemoh utéct daleko. Bohužel ani nemoh pořádně chodit. Mouchy nás pojezdily hrozným způsobem, tak jedem radši spát, ve stanu je jich o něco míň než venku.

Probouzím se v domnění, že prší, jenže není to zvuk kapek dopadajících na stan, ale mrak mušek, který se dobejvaj ven ze stanu a druhej mrak mušek mířících opačným směrem. Fofrem sbalit, nasnídat a pryč vocaď. Cesta na hranice je špatná, tak jedem vedle po louce, kde jsou vyjetý koleje. Nedrcá to a dá se letět i 120. Na hranice přijíždíme okolo desátý. Ze začátku to utíká rychle, ale v poslední budce kočka zjišťuje, že nemáme v migrační kartě potvrzení o registraci. Tu jsme si měli zařídit do pěti dní pobytu v Kazoši, bohužel jsme to nevěděli, tak nás teď čeká „štráf“ (pokuta) 18.520 tenge, přibližně 100 dolarů. Po asi 2 hodinách jsme konečně venku z Kazoše, ruská strana je hotová za čtvrt hodky. Za čárou potkáváme dva kluky na baworácích z Maďarska, jedou z Číny, resp. z hranic s Čínou. Chtěli se podívat do Číny, ale

během jejich cesty z Maďarska číňani zdražili kauci na vozidlo i poplatky za vstup na cca 4x víc. Tak se klucí na hranicích s Čínou otočili a jedou domů. Cestou platili 2 pokuty, celkem za víc než 500 dolarů. Motorky mají taky po menších apgrejdech - utržený kus bloku motoru pro uchycení k rámu, špatně fungující benzínový čerpadlo... Něco mi mlátí na mašině. Stavíme na jídlo. Upadá mi zadní brzdovej třmen. Už mi nic nemlátí na mašině. Ušetřím za desky. Stavíme ve městečku podojit bankomat a hned se stáváme středem zájmu místní mládeže. Pro tu modrovokou holku se sem za 10 let vrátím, bude z ní pěkná ženská. Bivakujem u rybníka. Zjišťuju 4 prasklý dráty v kole. Bonnyes nachází ještě jeden. Takže třmen při výstupu useknul 5 drátů, než se odporoučel do škarpy. Ráno to zkusíme nějak opravit, teď už se stmívá. Zabiju hovězí konzervu s koněm na etiketě a ještě kontroluju dráty od dobíjení, blbě to dobíjí. Chybu nenacházím, tak jdu chrápat.

Budíček po šestej a jde se remontovat. Vyndat zadní kolo, zout pryž, vyndat duši. Zevnitř ráfku to vypadá všelijak, jenom ne dobře. Lehce to pofackuju kouzelnou stříbrnou páskou a je to cajk. S Bonnyesovo pomocí vyrábíme z drátů do předního kola dráty do zadního kola. Řešení jak z „A je to...“ křížený „MacGyverem“, ale účel to plní a i pesimista Lachtan mění názor a s řešením souhlasí a předpovídá nejedno TKC. Fox to pro jistotu fotí. Teď to dát do kupy. Tradiční porod v podobě nazouvání Dakarky se nekoná, povedlo se elegantně a dělá si rekord v jejím nazouvání: asi 3 minuty a jenom dvě ku*vy při tom prolitly. Ještě sbalit bejvák a nažrat se. Začíná lehce pršet. Nacházím prasklej nosič, Bonnyes – i přes přísnou zákaz – kouká na rám a nachází prasklinu. Přesně za svárem ze Samarkandu. Jedem to vařit, u svárky ještě nacházím prasklej rám i na druhý straně. Svářeč nepoužívá rukavice ani kuklu, zrak si zakrejvá rukou, takže i díky tomu svár vypadá, jak kdyby to oslintala vlaštovka. Snad to bude držet. Ještě vyměním pojistku, protože je nějaká zdeformovaná teplem a jedem do cafe. Tam krmíme kočku kostma z polívky. Začíná pršet a ten den už nepřestane. Dojíždíme k Saratovu, na pumpě berem ropu a potkáváme lokálního motorkáře (Africa Twin), toho času šofer Kamazu. Míříme do města hledat hotel. To se daří asi až po hodině, ale je pěkněj. No a taky drahej: 45\$. Po očistě vyrážíme na jídlo a pití. Ve městě/na prospektu jsou mraky pěkných bab. Dáváme pizzu, podle obsluhy je velká, ale všichni po ní máme pořád hlad. Tak to dožerem ještě jedním pivem v Irish pubu Papa's a... V Papa's jsme se zasekli - putyka byla plná nádherných ženských. Nojo, přeci jenom jsme na cestě už nějaký ten pátek... Dáváme se do řeči s místníma, přejeme vše nej jedný rusce k 25. narozeninám, samozřejmě česky, čumíme na fotbal, pijem pivo za 300 rublů... Lera a Káča jsou úžasný holky, měníme si kontakty, berem tágo a jedeme bydlet. Do pelechu lezu okolo čtvrtý, se spícím Foxem svedu boj o deku a padám do komatu.

Máme větší či menší kocoviny, tak vyrážíme až okolo čtvrt na dvanáct. Nakupujem v magazínu, loučíme se s recepční a Fox nás vede za město směrem na Voroněž. Potřebujem uject co nejmíc kiláků, tak celej den dřepíme na mopedech, tankujem ropu, snažíme se neusnout za volantem a na nerovnostech si udržet chrup v pořádku. Ze skorojasna se stává zataženo s přeháňkami, takže jakmile uschnem, začíná pršet. Nějak se mi sere navigace, zasekává se. Radši myslím na příjemnější věci, jako třeba jestli se ještě někdy přijedu podívat do Papa's v Saratovu. Před Voroněží je kolona, tak to objíždíme pangejtem. Zapadající slunce a mokrá vozovka nesnesitelně oslňují. Bydlení hledáme za Voroněží, odbočujem z hlavní k lesu. Bonnyes chvíli tancuje na blátě a ve finále odkládá fichtla nohama vzhůru. Při výjezdu na asfalt odkládám fichtla já. Zkoušíme najít bydlení na radarový základně, ale smůla. Zkoušíme to vedle u lesa, krmím Lachtana blátem. Místo není špatný, ale je tu drobet musor, tak kloužem jinam. Nacházíme pěknou 2, ale bordel okolo z toho dělá 3. Sotva postavíme paljátky, začíná chcát. Zalejzáme do stanu a já si uvnitř stanu na vařiči vyrábím polívku a čaj. Už na tyhle písmena přes padající víka nevidím, jdu chrápat. Pic. Jó, abych nezapomněl, Fox taky cestou k bivaku odložil fichtla...

...a držku ráno hází i Lachtan. Teda, moped mu jenom upadnul na místě, žádná brutální mrcha. Hlína je pořádně namoklá, tak všichni driftujeme k silnici. Dnešní program je jednoduše: ject co to půjde. A tak se ze dne stává pořádná šichta. Ale i nějaká ta zábava proběhla. Například nákupák v Kursku - sotva jsme píchli mopedy pod přístřešek, začalo chcát. Místního pomahače úkolujeme hlídáním našich skvostů a vtrháváme do hypermaretu pro potravu. Bonnyes nejdřív svou brilantní ruštinou objednáva kuřecí křídla a hranolky ohřátý v mikrovlnce (vítejte v civilizaci), aby pak týmž jazykem poslal do p*dele holku na kase, která nebyla štont pochopit, že po ní Bonnyes chce igelitku. Co jsme uvnitř nakoupili, venku žereme. Jsme za exoty. Přestalo pršet, jedeme dál. Nebo třeba offroad vložka - omylem jsme odbočili na nájezd, ale zavčasu to zjistili, tak jsme přes mez krosili zpátky na správnou silnici. Anebo město Orel - nejdřív návštěva nákupáku za účelem vys*at se, pak disco v podzemní garáži tamtéž a na závěr streetfighter show v podání jednoho místního borce. Kawa 636 v hodně radikální úpravě (3 zadní třmeny). Ale uměl to, klobouk dolů. Bydlíme v lese na rozcestí, dokonce i stolek s lavičkama máme. V noci Lachtan slyší nějaký opakující se průmyslový zvuky. A to večer nic nepil.

Z ranního vys*ání se stává boj o přežití, komáři nás pojezdili všude. Fakt všude. Je zataženo, ale neprší. Snad to vydrží. Utrácíme poslední ruský rubly a překračujem čaru do Běloruska. Opět žádná kontrola ani zastavení? Paráda. Před městem Gomel stavíme, potřebujem rozstřelit dolary na místní šušně. Chybělo málo a mohli jsme bejt milionáři. Oběd dávame v jakejsi závodní jídelně. Pelmeni, kotlet s hranolkama – celkem dobrý. Bonnyes dostáva pusu od kolemjdoucí pani. Tíše mu závidíme, už jsme na cestě fakt dlouho. Peníze měníme v bance, která na první pohled vypadá jako kotelna. Trochu se ztrácíme u Gomelu, ale Bonnyes nás neomylně vyved na obchvat. V podvečer stavíme na nákup v Kalinkaviči a potkávame se se Sašou, co Lachtanovi pomáhal cestou do Ruska dát fichtla do pucu. Navštívujeme místo Lachtanovo nouzovýho přistání, hledáme držák navigace a pořizujem fotky křivý silnice, která za to všechno může. Bydlení hledáme na Sašovo doporučení u rybníka vedle mostu. Mraky komárů a hnědá voda, i tak ale 2-. Jsem tuhej, jdu na kutě.

Tradiční rituál – nasnídat, vys*at, sbalit. V libovolným pořadí. Při všech třech činnostech nás opět zmastili komáři. Cestou od bivaku na silnici chytam kufrem o cihly schovaný v trávě a mám co dělat, abych se neschoval i s motorkou do lesa. Běloruská příroda je krásná, všude zeleno, trasa není nijak navigačně složitá, tak to utíká. K obědu máme kapustovou polívku a řízek s chlebem. Lachtan se rozhod pašovat do ČR cigára, Bonnyes se nakazil a taky bere kartáč. Za benzín utrácíme poslední šušně, na oplátku je nám na pumpě obsluhou nabízeno štěně, který se motá mezi autama. Na konci Brestu nám Fox nabízí posledních 1000 běloruskejch peněz. Bonnyes je trhá a já je strkam Foxovi do vejfuku. Ještě že nás pan Lukašenko neviděl. Radši jedem na hranice. Běloruská strana – fronta, pak čekání na doklady. Polská strana – menší fronta, stejné čekání na doklady a já jsem za odměnu poslanej na kontrolu vozidla a zavazadel. Před halou čekám asi 10 minut, pak si mě zavolají i s fichtlem dovnitř. Tam už stojí dva Volkswageny rozebraný na atomy. První dotaz: vezeš cigára? Nevezu. Tak prej vyndat věci. Otevřu kufry, s nehranou nechutí z nich vytáhnu jednu tašku a blbě se ptam, jestli jako všechno ven. Odpověď: „počkej, za chvíli přijde kolega.“ Celník zmizel do dveří, kam před chvílí i ostatní celníci, a nic se neděje. Dávám se do řeči s jedním z řidičů rozebranýho VW. Prej pašujou ciga a náhodou byl vylosovanej ke kontrole. To se prej občas stává a patří to k profesi. Po dalších deseti minutách přichází celník a prej že kontrola mejch zavazadel je u konce. A to ani pořádně nezačala. Samou radostí odjíždím z haly bez helmy. Polští řidiči jsou ukázněný, cesty lepší než v Bělorusku, tak to odsejpá. Ztrácíme Lachtana, tak hledáme bydlení bez něj. Lachtan píše, že je asi 30km od nás. My budem bydlet na zahradě rodinnýho domku místního pekaře Piotra. Krásnej barák, krásná zahrada, nádhera.

Posnídáme, sbalíme se, rozloučíme s paní domácí (pan domácí už od čtyř od rána rozváží pečivo) a jedem směrem do Čech. Píše Lachtan, že zastavil u známého na chalupě kousek od Těšína a ať se stavíme. Bohužel my jedem přes Ostravu a byla by to pro nás zajížďka, tak jedem domů bez Lachtana. Jsme na čáře. Po cca 14.000km jsme opět v ČR. Fotíme se u značky Česká Republika. Bonnyes zjišťuje, že jeho přední plášť by už cestu domů nevydržel, tak narychlo sháníme někoho, kdo by nám dal něco na dojezd. Zachraňuje nás kolega Metyl, který bydlí poblíž Prostějova a slíbil nám jetou E-07 za to, že mu na předek hodíme novejši plášť. Pro nás to není problém a tak máme za 15 minut přezuto. Metyl nám ještě doporučí kemp kousek odtud, tak tam jedem. Rychle se ubytujem, umejem a utíkáme na pivo. Sedáme si k páru, kterej je tam taky na mašině, a vyprávíme zážitky z cesty. Když pár odjede, zůstáváme sami tři u stolu a hodnotíme zájezd. Pocity jsou smíšený, tak to radši spláchnem pár pivkama, k tomu nějakej panák a jdem chrápat.

Fotim všechny možný škody na motocyklech a zjišťuju, že je toho fakt hodně. Musíme bejt holkám vděčný, že nás dovezly tak daleko a hlavně nás dokázaly i vrátit domů. Poslední společný foto (bez Lachtana) a nepříjemný loučení. Dál už jede každej sám. Pánové, bylo mi ctí s Vámi zažít tenhle punkovej zájezd!

Cestou domů to valim po D1. Na jednom odpočívadle si mě odchytnou slovenský kamioňáci, odkud prej jedu, že jsem tak nabalenej. A tak jim asi čtvrt hodiny vyprávím, kde jsme to byli a co jsme tam viděli. Sotva kluci odjedou, staví u mě další chlápci a zase odkud že jedu. Tak další čtvrt hodinka vyprávění. Ale nevdá mi to, na „odkuda, kuda“ jsem už zvyklej a líčení zážitků si užívám. Zároveň si uvědomuju, že tohle nebyla jen tak obyčejná dovolená, jakou má člověk každej rok. Vim, že na tohle budu vzpomínat ještě hodně dlouho. Na všechny ty země, co jsme navštívili. Na lidi, co jsme potkali. Problémy, který jsme řešili. Bohužel, jsem na tom stejně jako každej jinej chlap. A sice, že životní sny jsou od toho, aby se plnily a nahrazovaly je sny jiný. V hlavách už totiž máme další plány...

Závěrem bych ještě rád poděkoval všem, co nás podpořili - naše rodiny, přátelé, kamarádi. Nesmím ani opomenout sponzory, kteří nám pomohli cestu uskutečnit:

SuperTenere.cz

Moravia Contact – vybavení vóz

K2 Moto – písní sada pro Foxe

S-Gear – expediční jídlo.

Dík patří i redakci časopisu **Motoroute** a webu **Motorkáři.cz**.

Bonnyesův dovětek

Dočetl jsem Shantisovo poznámky, paráda, jako bych tam byl znova. Pravidelně vedl zápisky a dával nám prostor ještě na jedno cigó a kochačku při tankování - než zapsal stav ujetých km a počet litrů. Na tohle moc nejsem. Hltal jsem to všechno kolem do hlavy. Jestli jste dočetli až sem, tak mám pro vás další pokračování téhle story. Dej si cigáro, uvař si kafe a pokračujem...

Shantis už psal o mojí chrchle, která zazlobila. Cejtil jsem s přibíjajícími kilometry, že mašina není v cajku. Měl jsem vyšší spotřebu než kluci a nějak jsem to přisuzoval své chybě. Mašinu jsem si připravoval sám a řekl bych, že jsem nic nepodceňoval. Klasickej spotřebák, výměna palice, ventilové vůle, ložiska, střeva karbeců... Mraky práce. Jak jsme hltali kilometry a vždy byl můj dojezd nižší, hledal jsem chybu ve vysokých hladinách karbeců. Že jsem zbytečně bohatěj na směsi. Není to žádná věda, ale trochu voprúz shodit nádrž a čas, kterej můžeš věnovat odpočinku, trávíš kvaltováním, abych nezdržoval bandu. Dokud jsme jeli stepí v úrovni (nebo pod úrovní) hladiny moře, byl problém jen s častějším tankováním. Přidalo se pocukávání v nízkých otáčkách. Průjezd městem byl utrpení. Velké problémy začali se zvedající se výškou.

Vjeli jsme do Tádžiku a čekalo nás první sedlo se známým tunelem. Do zatáček jsem už nemohl ubrat, jinak by se nesesbírala. Běžně jsme s otáčkama kolem 4,5-5 tis. Tady jsem držel 6,5 tis. a nesměl jsem povolit. Kopce kolem se zvedaly a přes krásnou krajinu hor se dokážeš soustředit jen na to, jak jde motor. Kochačka jde trochu stranou. Jel jsem většinou první, abych měl prostor a nemusel ubírat. Přišel na řadu i známej tunel, kterej Fanda už popisoval (takové malé peklo), hlavně nevyměknout a neubrat. Kličkování mezi nsvítícíma Kamazama, lochny plné vody, masakr. Na konci tunelu jsem se málem pos*al. Přehoupili jsme sedlo a před námi fronta nafrklejš nákladáků. Zasekaný jak na magistrále ve 3 odpoledne. Zdejší věřící vytáhli koberečky a já ateista jsem se pokřižoval. Díky, že jsem to dal. Z vostra jsme objížděli hranu dalšího zasekaného tunelu vnější stranou za účasti zdejších pomahačů. Teď to byli překážeci, který si nás sypali do svejch kopií ajfonů. Betonová hrana tunelu, úzká pěšina a sráz dolů, kde by tě nikdo nehledal. Dobrý, v poho...

Sjeli jsme kopec dolů, kde v Dushanbe měla přijít na řadu výměna oleje. Zase hladiny. Kur*a, to není možný! Co je špatně! Půl dne se m*dáš s hladinama, když už jí naladiš na zdejší vejšku 1180 m.n.m. aby trochu jela, tak další kopec ti vysvětlí, že je vše jinak. Krásné zelené kopce, stáda koní tečou po svazích, místa jak stvořená na soulož. Tady bych chtěl žít.

Asfalt se ztrácí a mění se v šotolinu. Pamír highway. Proplejtání stádama ovcí. Krásná šotolina, úžasná krajina, kopce až do řiti, dolu nekoukej... Normálně bych uhcával blahem - tady, tady to bylo pro mě za trest. Za neustálého ku*vování. Shantis ze mě měl p*del. Ovcí na té stezce bylo stovky (miliarda) a každá si vzpomněla, že ti strčí hlavu do drátů předního kola. Zdejší borci v čímvícněmeckýmautu byli vostrý. Už to znaj a tak se s tím moc nese*ou. Ovce odstrkujou nárazníkem za neustálého troubení. Pasáček v košili s mastným límcem na mě ukazuje, ať to protůruju, že se vyplašej. Voe to by to muselo jít! Každěj rozjezd znamenal pár kur*v, pálicí se spojku a obrovské vzpomínky. Do toho jsem ještě stíhal štelovat lanovod spojky, která už nevystavovala. Paráda...

Dojeli jsme na křižovatku, kde nám vysvětlili ozbrojené složky, že se máme otočit a najít si lepší, bezpečnější přechod. Pro nás to tedy znamenalo cestu zpět, mezi ovcema... Poprchává. Hrneme to směr oblíbenej tunel. Po přechrápání a těžké schýze, co mě čeká, jsme ve vydatném chcanci valili do sedla. Boha jeho, ku*va, neubrat, bacha šutr... Držet otáčky, vyhnout se padající suti a za chodu jednoho válce dvouválcového motoru se ve dvou stupních doplácet do sedla. Ho*no, to se u nás neděje. I když jseš už na asfaltu, tak se z těch kopců za deště odhodlá shrnout masa

ostřejch šutrů zajímavé velikosti, kdy si vzpomene. Tohle prostě nemůžeš předvídat. Jsem duševně rozebranej.

Dáme si opět tunel, brnkačka. Něco tam opravujou, a tak je menší provoz. Už se dá dejchat a oči nepálí. Za tunelem zastavuju a trochu si nadávám co tady ku*va dělám? Kosa, mlha, nepromoky nepromokujou, mašina tragédie.

Sjíždíme dolu a stíhám si užívat krajiny. Kopce jsou neskutečně zbarvený, zelená červená, bacha suť. Paráda. Za předpokladu, že ti mašina jede a vyjde počasí je to slast. Nevadí, jsem celej a ještě nejedu na nákladáku popř. nárazníku nákladáku opačným směrem. Schýza jak prase. Přestalo chcát a brzdíme na cígo... Shrneme dojmy, druhý cígo. Batoh odkládám na kufr. Konec pauzy, rozjedu se, jedna, dva, drift jak kráva, mrcha a batoh nalézáme namotaněj v rozetě. Zdější pomahači sedli povinně na bobek a přihlížej, jak vymotáváme batoh ze zadního kola a sockujou cigára. Jsou skvělí, nevzdávaj své "atkuda, kuda..." Vymejšlíme, jak uchytit urvanej kufr, tak závoru kufru supluje 13ka vočkoklič. Pád pobrali padáky a chráničová košile. Dobrý, dneska už jsem si toho vybral dost. Na další pauze zjišťuju škody. Ve zbytku batohu je vše od zubní pasty. Nevadí. Vycvaknu SD kartu z trosek foťáku a jsem smířenej, že už fotit nebudu. Dopřál jsem mu důstojnou smrt. Směr Isfara - přechod do Kyrgoše.

Gafur - to je kapitola, která je na flašku rumu a zamyšlení. Člověk, kterej nás nechal přespat (venku pod přístřeškem, ale na zdejší poměry s fullservisem), nás pojal za hosty a přátele. Na drzovku jsme ho požádali, zda můžeme zakempit, že ta bouřka nevypadá přívětivě. Vsjó normálno, vy gastí... Skvělejš člověk. Lachtan se ho snažil uplatit zbytkem drobnějch, co jsme poskládali a odmítl - že peníze zítra nebudou, ale přátelství, přátelství zůstává... Malej, snědší, proplešlej pán v saku, které něco pamatuje, prosklený postkomunistický přízemní objekt nedotáhlej do konce. Malé parkovišťátko, na kterém Gafur griluje své šašliky, a všudypřítomné igelitové ubrusy. Na zdejší poměry dobrý. V zádu ty jejich stoly s dekami u kterých je možné ležet. Přístřešek slátanina, ale obrovské gesto, které my v naší Evropě moc neznáme.

Zde, v tankvaku, který mě neustále překážel na koulích, ponechávám zbytky havarovaného obsahu batohu vymotaného z rozety (půlka zlomeného kartáčku, ruskočeskej slovník obalenej pastou ještě беру dál).

Zasněžený Pamír po pravé ruce, nádherné, zelené podhůří plné sadů něčeho. Rovné, dlouhé topoly s nabělenými kmeny. Krása. Jseš v dolíku a říkáš si, jak je tady dole dobře. Oteplilo se a mažem na kargyšské hranice. Tady mašina šlape na výbornou, mě po*er voe...

Průjezd hranicemi a směr Oš. Naším cílem byla jezera v Kyrgoši. No pro mě v tomhle stavu nedostupná. Pořád si v helmě říkáš co je špatně, mraky teorií, jak to dotlačit domů, kde je chyba, že ta stará svi*ě nešlape. Věděl jsem, že další kopce nedám.

Dojeli jsme do Oše. Pískovna u říčky. Parádní plac. Kluci stavěj stan, vařej dlabanec a vytahujou mapu. Fox vyhrožuje sedlama přes tři tisíce. No ujistil mě, že jsem fakt v hajzlu. Prioritou je konečně pořešit "proč". Makal jsem do tří do rána. Kafe, čelovka, nic neztratit a... Nevymyslel jsem nic, pořád škytala. Se*u na to, ráno moudřejší večera. V šest už na nohách, znovu karbece dolu, totální rozborka karbeců na atomy.

Byl jsem si vědom, že v tom máme všichni ranec peněz a jsme omezený časem. Víza časově neúprosná a brzdít kluky jsem nechtěl. Nejsem zas tak tupej a nesvéprávnej abych se nějak nedokodrcal domu. Roz*ebanou mašinu bych vždy poskládal alespoň do tak mizerného stavu jako

přijela do Oše. No, neříkal jsem to rád, ale oznámil jsem klukům, ať pokračují dál beze mne. Moje volba.

Jejich solidárnost byla úžasná. Lachtan obětoval kombinačky, Shantis sprcháč, americkou pásku a 100 dolarů, a Fox nevím - ten se na mě asi vys*al, neboť je to ku*va od narození :) (Už vím - průhledné hadičky na laborování s karbecama)

Kluci vyrazili. Prázdná pískovna, poválenej vercajk a dost únavy z nočního štelování. Znovu jsem rozebral karbece v cestovním válci, abych nepřišel o jakési pružinky a udělátka. Jediné, co jsem přehlédl při předchozích anabázích, byla ovalita komínků. Díra má být pravidelná. Vyštrachal jsem stará střeva na dně kufru, který jsem vezl s sebou pro "sichr", přeházal komínky, pro jistotu i s jehlama a juchůů.

Mašina šla na 1+ .To mě po*er. Synchro od oka. Vočistit zahulený svíce a trápení u konce. Jak je možný, že nové komínky odešli po 7 tis. km? Nevím. Snad Uzbeckej benzín? Páteční várka?

Honem zabalit, vomejt šulina a zašmírovanou hubu a vpřed! Měl jsem ztrátu půl dne, což v tomhle kraji moc neznamená. Doženu kluky. V mapě jsme si ukázali, kudy zřejmě pojedou. Směr Ozgen a Salam-Alik. Rval jsem to dědinama, brodama a cesta se zvedala. Napříč šotoliny nějaký traktor, když jsem ho chtěl objet, tak na mě zdejší hulákali "opasno", že cestu zavřel ledovec. I když jsem vyrážel bez znalosti ruštiny, věděl jsem, že to už asi nebude p*del. No po tom co v Tájiku uměly padající šutry...

Nevadí, otočil jsem a mazal zpět do údolí. V mapě jsem našel další stezku přes Jalal- Abad a nahoru na Kazarman. Krásnej slunnej den, ještě něco stihnu. Mazal jsem na Jalal- Abad kde jsem se slušně zamotal. Nemohl jsem najít správnou cestu a ujal se mě Ernest. Místní borec pracující pro Gasprom. Pozval mě do jeho restaurace na pelmeně a na noťasu ukázal kudy do hor. Ptal jsem se, zda tu cestu zná a že prý tam nejezdí... Zdejší a nezná to? Už vím proč...

Začalo se stmívat a na obzoru bouřka jak sviň. Chcanec. Přes brejle jsem ve tmě neviděl a na konci nějaké dědiny jsem viděl otevřená vrata. Na dvoře jakýsi přístřešek, kde by se dalo slušně zakempit. Zaťukal jsem, vlezl dovnitř. Mě náda zde paládka. Vsjó normálno.. Chadi, ty gost. Přimotal jsem se do Kyrgyzské oslavy narozenin. Malik - tak se nazýval majitel domu, který byl tahač aut z EU. V Lotyšsku dobře koupí za 800 E a v Kyrgoši prodá za 5000 dolarů. Jeho dům byl "nadstandardní". Plastová okna, nová plechová střecha, ale všechno po rusku. Plastová okna v rohách prošroubavaná úhelníky, střechu pokládal nějaký umělec, no ale budiš, na to moc nelpěj. Stůl plnej pyrožků, plovu a vodky. Jediný Malik mluvil rusky, zbytek osazenstva měl ze mě srandu. Oni nerozuměli mě a já jim. Malikovo krásný dcery ze mě tahaly moudra. Ta mladší mě hučela do hlavy, že je "bjůtyfl děvočka". No, tomu jsem rozuměl, ale... doma dvě děti a žena. Chlapi spí zvlášť od žen. Tak posekáno.

Ráno od domácí masná, ale opravdu masná polévka. Nezlobte se, bůh mi to zakazuje. Paní tak dlouho strkala do misky, až jsem musel. Trápila mě sračka. Krom sračky mě víc trápil déšť. Chcalo, chcalo fest...

Rozloučení s Malikem, nepromoky a vstříc kamarádům. Tohle byla pěkná blbost. Za vsí už se ztratil asfalt a po dotazu místních na další benzín mě opět vrátili. Nevadí, raději dobrat do plnejch než tam někde řešit ropu. Cesta se zvedala a občas jí překrojil dravější potok. Šotolina byla plná bahna, hlubokejch louží a fajně se zařezávala do vrstevnic. Kdyby nechcalo, tak pecka, bohužel chcalo. Dorazil jsem k prahu sněhu, tuším někde kolem 2800m.n.m. kde se cesta stáčela ostře do prava a hned levá. Ta druhá levá ale byla už korytem řeky. Vykopnu stojan, a že to projdu. Jdu ke

korytu mazlavým bahnem a pozoruju, jak se kus cesty ztrácí někde v údolí. Voda podemílá stráž a odpadávají kusy ve velikosti malého domu. Trochu mě zalepilo a procházím koryto dál od hrany. Voda tak do 20 čísel a ostřejší kameny. Prošel jsem do půlky, a že tudy by to šlo. Za jedna, juchůů, jedu, furt jedu a už zjišťuju, že nejedu. Druhá půlka koryta byla jen hluboké bahno, do kterého si mašina lehla na břicho. V bahně plavaly ostré šutry, které lezly do řetězovky. Tužil jsem, že oddělám rozetu, jestli budu dál pokoušet motorem. Mašina stála zabořená. Tudy cesta nevede...

Čapl jsem přední kolo a zkoušel otočit mašinu o 180 st. Povedlo se mi to. Ohlédl jsem se a z protěšího svahu na mě někdo mává. Nechápal jsem, ale hulákal "uchadi". Zvedl jsem oči po korytu a ukázala se vostřejší verze té říčky... Z říčky se stala dravá řeka. Viděl jsem, jak v dálce po kamenech skáče příval vody. Nevěděl jsem, zda nechat mašinu utopit a řešit jak se dostat dom, nebo jí podržet a možná to neustát... Mašina byla napříč proudu a vodu jsem měl během chvíle po pás. Přes nádrž skákala voda, kusy ledu, klacků. Masakr. Duševně a fyzicky rozebraně. Vynadal jsem si do koko*ů, co že tam dělám. Než voda opadla, trvalo to slabou hodinu. Celou dobu jsem mašinu držel, hlavu plnou duševních pochodů. Přední kolo zapadlé do půlky, ale kufry po víko zavalené v bahně. Celá p*del si sedla. Udělal jsem ze šutru hráz, abych vodu odtáhl a začal mašinu vyhrabávat. Naprosto bez šance. Vše co jsem vyhrabal, nateklo zpět. Zoufalství. Ostré kameny a bahno bylo všude. Pasterec, který na mě hulákal, ať jdu pryč, přišel s koněm a krávou. Zkoušeli jsme mašinu vytáhnout zvířectvem a ani ho*no. Dorazili další "pomahači" a přes dva čtyřmetrové klacky na páku jsme jí z bahna neodlepili. Byl to masakr. Kosa 2 st. celsia a těžce na dně... Po půli dne dorazil nachcanej místní borec s trojkou v krvi Zilem. Bez pudu sebezáchovy se vrhl do bahna, a že mě vytáhne. Moje kurty už po třetí praskly a tak vytáhl metr a další metr ocelového lana, na kterém udělal uzal. Nevím jak, ale tady se ničemu nediv. Na druhé drcnutí mašina povolila, ale nezastavil. Mašinu vláčel po šutrech korytem. Nevadí, chčiju na plasty, zrcátka, kufry, možná říditka by se hodily, čert to věm...

Z vděku jsem mu chtěl nabídnout rozmáčené cigáro, vlezl do boudy Zilu a vytáhl karton jejich "startek" a flašku vodky s vlkem na nálepce. Flašku jsme ztrestali po miskách od čaje a cigára, které jsem si chtěl schovat a zarámovat jsem zhulil hned. Jsou to frajeři...

Postavil jsem paládku a že jdu odpočinout. Vše mokré, zas*ané od bahna. Kufry plné s*aček... Půl spacáku z vaku bylo suché, zapálil jsem vařič a usnul. Zřejmě po té vodce. Vzbudilo mě lomcování se stanem. Pasterec, který mě pomáhal koněm, mě zval do své chalupy. Nechtělo se mi. Byl jsem na dně. Došel jsem přes koryto k jeho domu. Kameny na sobě, hlína, krov z větví, kusy plechu, před domem mraky včelstev, sabáčky uvazané na krátko drátem. Prostá chalupa, uvnitř holé zdi, světlo ze svíčky, polorozpadlá kamínka a teplo. Půjčil mi jeho košili s mastným límcem a uvařil čaj. Jeho žena pohostila mlékem, medem, máslem a chlebem. Vše si vyráběli sami. Pro mě, pro nás, něco nemyslitelného, bez plynu, teplé vody, čezu. Pěkný, jde to. Jsou naprosto soběstačný. To co neumí, tak svezou med z 200 včelstev na bazar a za utržené gengy pokoupěj. Úžasný lidi. Skromní a spokojení.

Chlapy spí venku a ženy uvnitř. Ležím na zápraží a cítím jak celou noc přeze mne hází deky. Kosa, neskutečná kosa. Ráno ustává dešť a prokukuje slunce, Sněhu kolem přibylo a jsme na jeho hraně. Co asi kluci? Snad to stihli přes sedlo. Paní domácí nabídla polévku, opět mastnota. Odmítám, nemůžu. Nepohrdnu čajem z olitaný konvičky s vrstvou staré sedliny čaje. Kochám se, nádhera. Domáci mě provází, ukazuje pec, stáda krav, zásoby jídla, pramen. Poručím se s vděkem a jdu "remontovat bycigl". Moje utopená potvora stála na svém místě u stanu. Lehce jsem odbahnul šťouráním klackem, bordel všude. Shodil jsem nádrž, svíce, koncovku výfuku. Vyflušu bahno z válců, svíce zpět, protočím, nic, vyflušu bahno, svíce zpět, nic. Tuhle spartakiádu

opakuju, až si vytluču baterku. Jsem v p*deli. Když to pustím z kopce, už nevytlačím. Čekám. Nezbejvá než čekat. Čas vyplňuju přepráním věcí v blízké louži. Něco stojí ještě za záchranu. Suším mapy na kamenech, chytrej telefon to nedal. Na obzoru Lada Niva, musí přibrzdit. To koryto stejně nepřejede. Ukořistím jeho baterku, dvakrát spartakiáda se svícema, borec zobere baterii a mizí i s Nivou. Zalekl se, že mu vytluču i tu jeho. Beze slova čapl baterku a mizí. Půl dne čekám, až dorazí další dobrovolník. Dorazila Maršutka. Nechce vyndat baterku a nemám kabely. Jsem v pasti. Zkousím káble z mého voltmetru. Ty vlásky to nedávaj. Ho*no. V tom s koněm pastevec a na sedle omotanou hliníkovou dvoulinku. Na tyhle kouzelný dědečky se tu můžeš spolehnout. Ukořistil jsem dvoulinku a startuju. Tady máš plus? Nět, zděs. Prskot. Voe, plus máš tady... Uff! Po třetí spartakiádě a prošťouchnutí svodů klackem, aby vyteklo bahno, chytá! Svině jedna stará mě tady nenechá! Mám jí rád, tu mojí potvoru.

Pomahač pomáhá nastrojít, neustále tvrdí "bistro, bistro". Asi ví víc než já, jak je to tu s počasím. Je dobrej, jak kdyby tu superteneru už někdy nastrojil. Jeho syn sedí celou dobu na oslu a klackem se prohrabuje mýma věcmi. Nastrojeno, vyhazuju zničený věci, místní je prohrabuju a dojídaj vyřazenou čokoládu. Požádal jsem je, ať ty dvě igelitky někde zlikviduju. Jasně kámo, už letěj ze stráně do někam.

Můžem. Ale kam? Strašně jsem se se sebou popral, zda pokračovat do hor, nebo stáhnout ocas a nalést pokoru. Vyměkl jsem. Zvolil jsem pokoru. Zpět na asfalt a nadjet klukům. Že jsem snad tvrdej endurák, tak tohle mě zlomilo. Stačilo...

Stezka, která mě dala nahoru zabrat, byla za slunce nádhrou, vymleté lochny od vody, ale sucho. Litoval jsem, že jsem vyměkl, že jsou mi jezera zapovězena... Nevadí, není všem dnům konec. Mazal jsem zpět do Jalal- Abadu krásnou krajinou a hledal asfalt kudy do Kazoše nadjet klukům. Asfalt z Jalal-Abadu na Talaz byl 1+. Krásný zatačky, výhledy, relax. Mraky sesuvů, šutrů na cestě. Objížděl jsem jezero, kde jen jeho přítok jsem objížděl půl dne. Neskutečná měřítka. "Očiň balšoje". Za soumraku hledám kam se píchnout. Mám toho dost. Dojíždím k městečku a pomalu ve stupačkách prohlížím stavby. To je jak ze špatného filmu. Nedotáhlé komunistické domy (beton, ocel, sklo). Rozbitá cesta. Zastavím u posledního domu v Toktogulu. Strohá chalupa obehnaná plotem z větví. Mraky dětí na ulici a domácí mě zve dovnitř. Stan stavím na dvoře. Ukazuje latrýnu a pumpu s vodou. Zve mě na čaj. Nahlížím do pokoje bez poliček, obrázků, internetu a tabletů. Zato obrovská trhlina ve zdi vycpaná slámou. Děti si na koberci posílají klackem kamínek. Zdaj se spokojený. Domácí nabídl sušenky a když vidím, jak jednu dělí mezi čtyři děti, bylo mě stydno. Nevzal jsem si.

Ráno slunce, dvě sedla po asfaltu přes 3 tisíce a juchů dolu k hranicím Kazoše. Mašina v pohodě. Přehoupl jsem se přes sedlo. Brr, kosa. Už ať jsem dole. To další bylo ještě vyšší a do toho pasáci hnali koně. Co ty tady hledaj za štěstí... Sjíždím dolu a pozoruju stoupající teplotu na budíku. Stavím a ohřívám se vytelenej na vyhrátym šutru. Utrhl jsem ženě nějakou kopretinu a vrazil jí do nepříliš používaného zápisníku. Hranice přede mnou, nádherné peklo za mnou. Před hranicemi jsem narazil na Talaz, kde jsem hledal bazar. Nutně pokoupit nějakej telefon a ozvat se bandě. Můj chytrej telefon říčku nedal. Přibrzdím tedy u chodníku a ptám se v helmě, kde že je bazar. Holky se mě bojí, utíkaj. Znova to zkousím, dojet je a bez helmy. Fakt jseš tu za exota... Zážitek. Na bazaru se mě okamžitě chopil borec, nět problema! Za 30 dolarů roz*ebanou Nokii E55 s azbukou. Vrazím tam SIMku a hned někdo volá. Jenže nevím co je na displeji v azbuce a mikrofon nemikrofonuje. Jen opakuju, že jsem živej a pro jistotu jsem chtěl napsat na toto číslo SMS. Zase jsem v pasti. Neumím azbukou. Pomohli nějakí mladí, kteří přenastavil foun na angličtinu. Pochopil jsem, že už po mě vyhlásili kluci pátrání. Hlásím, že jedu směr Taraz - Kazachstán a někde se spíchnem. Ted' už je to p*del...

Před hranicema mě staví policie.
policie: Vladimír, ty jechal bistro... V gorodě 117
já: Hovno, fakt? Kolko gengy?
policie: Skolko maješ? 10 dolarou?
já: Nět, eto mnogo, majem 4 dolary
policie: Charašo, protokol nět, spasíba!

Předposlední prachy ze mě stáhli bengá a do benzínky daleko, stavím u nejzapadlejšího krámku, uprostřed ničeho a před ním stojí plastovej barel. Čuchám k němu. Stará paní v šátku kýve, že ten barel patří k nim. Hrabu poslední šušně a že chci třičtvrtě kýble benálu. Přes silonku leju to ředidlo do nádrže. Po nastartování ventily dávaj znát, že si ten benzín pálí, kdy chce. Ztrácím mapu, a tak půl kýble projedím při hledání po šarpách. Dorazil jsem "rozsekanejma polňačkama" na hranice Kazoš. Atkuda, kuda, kolik to žere, přední náhon ne, ale nikdo z celníků ti neřekne o nutné registraci, za kterou dostaneš flastr při výstupu z Kazoš. Vyplňujou za mě celníci papíry, neboť nerozumím. Je trochu snažší ze sebe dělat blbce. Jedu směr Shimkent v podhůří a jsem v předstihu kluků. Projíždím Tarazem a vybírám prachy. Lidi jsou tu krásní, ženský jak obrázky a nažehlený kazoši se zvedlejma límečkama. Chci si dát kafe, ale cejtím že smrdím sám sobě. Nechci je tu strašit. Zakempil jsem za městem na zázemí staveniště silnice. Nebyly to unimobuňky Metrostavu. Byl to mazec. Chlapy vstříctný, poskytlí baňu (ocelová bedna z návěsu s vysící žárovkou, na kterou stříká voda ohřívána sluncem). Paráda, zvykneš si na to málo a ceníš si té teplé vody. Viktor, řidič Kamazu, mě věnuje pár matek M6 a neustále se vyptává. Dali jsme celovečerní rozhovor "kak sabaka" jako pes. Já neumím rusky, ale rozumím mu, a on nemluví česky, ale rozumí ruštině. Bylo to dobrý. Strašně jsem ho překvapil, že u nás v roce 68 nebyla válka mezi čechama a slovákama, ale že to byla okupace. Viktor u nás sloužil a krmili ho propagandou. Takovejch okupantů jsme potkali... Krásnej rozhovor o zdejší světě, evropě, penězích. Vysvětlil jsem mu, jak to u nás chodí. Uznal, že u nich slobodno...

Stále jsem moc napřed, tak si užívám průjezdy vesničkama, kochám se. Bavím se s místníma. Jsem za atrakci a kdekoliv přibrzdím, dávám se do řeči. Borec z Gaspromu mě dává tiket na 10 L béňa, další věnuje čerstvý chléb. Lidi jsou skvělí.

Užívám si rozestavěnejch silnic s enduro vložkama a dojíždím do Shimkentu. Nemám zbytečné prachy na hotel, tak hledám jezero v mapě za Shimkentem. Nedokázal jsem ho najít. Většinou jsou to rozbahněné, mělké louže, kde se napájí dobytek. Našel jsem jinou oázu. V té stepy jsou občas zařízlé kanály, kde už si to žije vlastním životem. Žáby, rákosí, loučky. O pár metrů výš je to jen nízké křoví a seschlá zem. Dostávám se do jedné takové oázy, krásné místo, kalej tam nějakí Kazošové, našrot. Ten Islám si každěj vysvětluje po svém. Zmordovaný usedaj za neustálého objímání mě do svejch aut. Chlast tu nechali, tak pokračuji solo.

Vracím se do Shimkentu najít vapku. Plnej chladič bahna nestíhá chladit. Vyrážím směr západ a potkávám restauraci s fajn obsluhou. Kousek kultury, normálního žrádla a hurá do stepí. Okamžitě se mění krajina, ku*va, tady tě nic hezkého nečeká. Píšíou kluci, že se ubytovali v Shimkentem. Vracím se a nesmírně rád se potkávám s partákama. Všichni jsme si prošli svým, několik slz, pár piv a zbytek je nepublikovatelný. Jedna velká jízda domů.

Neberte to jako doják, ale závěrem jsem rád, že ve všem lze najít něco dobrého. Kdybych se nedostal do průseru s karbecema, nepotrápili mě hory, neměl bych možnost potkat lidi po cestě. Dostal jsem se tak k jejich stolu a pochopil, jak žijí. Za těch pár dní to byla dobrá škola. Ze sedla fichtlu vidíš krásný cesty, hezký kopce, ale nádherný je poznat ty lidi z blízka. Nestydět se, zaklepat na vrata. Pokora k zdejší přírodě a obrovská úcta místním lidem...

Díky parťákům za parťáctví, skvělej trip!

www.supertenera.cz